

என் அன்புக் காதலா

1

சமுத்திரம் பேக் கிரவுண்டா வெச்சு நீ அதுக்கு
முன்னால நின்னினா நல்லாருக்காது”

“ம்ம்ம்”

“அப்படி அஸால்டா திரும்பி அப்படியே ஃப்ரீஸாயி
நில்லு.”

“இப்படியா”

“முதுகு காட்டினா...பக்கவாட்டா நிக்குணும்”

“சரியா”

“அசையாதே”

“ம்ம்”

“சரி”

“ம்ம்”

“ரைட்லுக் கொடு”

“ச்சி போ...” அவள் நகர அவன் குமிழ் அழுத்த
கேமிரா வெளிச்சம் உமிழ் அந்தப் படம் ஏடாகூடமாய்
கேமிராவுக்குள் பதிவாயிற்று.

“எரும்மாடு பொறுமையே கிடையாது உனக்கு. ஒரு படம் வேஸ்ட்” அவன் கத்தினான்.

அவள் அலட்சியமாய் அவனை தோக்கி நடந்து வந்தாள்.

“எரும்மாடா நானா? ஒரு டப்பா கேமிரா வச்சுக் கிட்டு இப்படி நில்லு அப்படி நில்லுன்னு அலட்டறே?”

“இது டப்பா கேமிரா எழுநாத்தி ஐம்பது ரூவா ஆட்டோமேடிக்”

“மயிரு”

“ஏய் கெட்ட வார்த்தை பேசினா என்க்கு பொல்லாத கோவம் வரும்”

“மயிரு”

“அதான் அப்பமே பெரியவங்க பாட்டு எழுதி வச்சுட்டாங்களே”

“என்னா பாட்டு?”

“நீரளவே ஆகுமாம் நீராம்பல்”

“அப்படின்னா”

“குலத்தளவே ஆகுமாம் குணம்”

“ஜாதி பேசாதேன்னு சொல்லிருக்கேனில்லை உனக்கு” அவனை அடிக்க அருகே ஓட அவன் கேமிராவை இறுக்கிக்கொண்டு அவளிடம் இருந்து தப்பித்தான்.

அவள் நின்றாள்.

“ஓடறியா...ஓடு பார்க்கலாம்” கால் செருப்பு வளையம் கழட்டி உதறினாள். மிடியும் பேகி ஷர்ட்டும் பறக்க, அவனை நோக்கி பிசாசு மாதிரி ஓடினாள். மதிக்க முடியாத கொழுத்த நண்டு போல் அவன் வளைந்து வளைந்து ஓடினான். இடைவெளி அதிகரித்தான்.

அவள் சற்று நிதானித்து அவன் வளைந்து ஓடுவதைக் கவனித்தாள். மறுபடி வேகம் எடுத்தாள். அவன் இன்ன நொடி நோக்கி திரும்புவான் என்பதை கணக்கிட்டு தாவினாள். முழுபலத்துடன் அவன் மீது விழுந்து அவன் காலரை கொத்தாய் பற்றினாள்.

அவளை இப்பவும் அவனால் உதற முடியும். ஆனால் மல்லாந்து மூச்சிரைக்க மவுனமாய் இருந்தான், அவள் எச்சில் விழுங்கினாள். நெற்றி வியர்த்து பொங்கியது.

“எவ்வளவோ இந்த கேமிரா விலை” வெடுக்கென்று பிடுங்கினாள்.

“எழுநாத்தி ஐம்பது ரூபாய்” பிடுங்கப்பட்ட கேமிராவுக்கு கை நீட்டினான்.

அவள் பட்டையாய், கருப்பாய் ப்ளாஷ் இணைந்த கேமிராவை ஒரு முறை புரட்டிப் பார்த்துவிட்டு தூர வீசினாள். கேமிரா பறந்து மணலில் சொத்தென்று விழுந்தது.

அவன் அவளை உதறினான்.

அவள் மல்லாக்க விழ எழுந்து கேமிரா நோக்கி ஓடினாள். கேமிரா மணலில் அனாதையாய் கிடந்தது. எடுத்து மணல் ஊதினான். விழுந்து கிடந்த அவளைத் தொலைவிலிருந்து கேமிரா வழியாகப் பார்த்தான். வேலை செய்கிறதா? என்று கவலையுடன் பட்டனை மெல்ல அழுத்தினான். கண் வைத்த இடத்தில் கேமிரா சிறிய சிகப்பு வெளிச்சம் காட்டி தயார் என்றது. ஒரு கால் உயர்த்தி ஒரு கால் நீட்டி சற்று தலை தூக்கி பேகி ஷர்ட் கலைந்து இரண்டு விரல் இடுப்புத் தெரிய கிடந்த வளை பட்டன் முழுவதும் அழுத்தி கிளிக் செய்தான். வெளிச்சம் உமிழ்ந்து கேமிரா சர்ரென்று அடுத்த பிலிம் கொண்டு வந்து சேர்த்தது.

கா வெ—7

நல்லவேளை கெட்டுப் போகவில்லை. இம்போர் டட் கேமிரா அதனால் இத்தனை தொலைவு விசிறியும் தாங்குகிறது. சனியன் எவ்வளவு திமிரு இவளுக்கு. உள்ளுக்குள் பொருமினான்.

அவள் எழுந்து செருப்புகளை நோக்கிப் போனாள்.

“ஏய் எங்க போற?”

“என்னைவிட, கேமிரா முக்கியமா. உன்னை லவ் பண்றதுக்கு அதோ அந்த ஆளை லவ் பண்ணலாம்.” யாரோ தொலைவில் நடந்து போகிறவனை கை காட்டினாள்.

“யாரு அது?”

“சுண்டல் விக்கிறவன்.”

“பைத்தியமே?”

“பசிக்குது அவனை லவ் பண்ணா மொத்த சுண்டலையும் கொடுத்துருவானில்லே.”

“கெட்ட ஜாதி”

“ஜாதி பேசாதே ஜாதி பேசாதே” கொத்து மணலை குனிந்து எடுத்து அவன் மீது வீசினாள். அவன் குனிந்து முகம் புறம் திரும்பிக் கொண்டான். மணல் முதுகு, கழுத்து எல்லாவற்றிலும் படர்ந்தது.

நிமிர்ந்து அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவள் கடலை வெறித்துக் கொண்டிருந்தாள். கேசம் காற்றில் பறந்தது. முன்பக்க முடிவெட்டிக் கொண்டிருந்தது. அடங்காமல் ஆடியது. பின்பக்க போனிடெயில் பிரிபிரியாய் பறந்தது. மிடி சுழன்று இறுக்கிக் கொண்டது. பேகிஷர்ட் காற்றில் கோணாய் இருந்தது. முதுகு முழுவதும் சூர்யவெளிச்சம் வெள்ளை சட்டை

பிடிப்பு மிடி கோதுமை உடைத்த நிறமாய் பின்னங்கால் தசை. இடுப்பில் கைவைத்து நின்றிருந்தான். வலது கையால் முடி கோதி அவனை நோக்கித் திரும்பினான்.

சிரித்தான்.

“கிளிக்” என்று போட்டோ எடுத்தான். பட்டன் அழுத்திய நேரம் கடல் அலை எகிறி வெள்ளையாய் கேமிராவுக்குள் விழுந்தது.

“டக்கர் போட்டோ, வினோதினி.”

“யார் போஸ் கொடுக்கறது இந்த வினோதினியில்லையா. எவன் போட்டோ எடுத்தாலும் நல்லா வரும். ஆமா எதுக்கு போட்டோ எடுக்கறே?”

“சும்மா. காமிரா வாங்கினேன்.”

“பவர் ஷூ கூடத்தான் வாங்கினே.”

“அதான் ஓட்டம் ஓடி பார்த்துட்டேனே.”

“சென்ட் வாங்கினாப் போல ஞாபகம்”

“போட்டுக்கிட்டு இருக்கேனே.”

“இந்தக் காலத்துல போய் மரிக்கொழுந்து சென்ட் வாங்கறவன் நீ ஒரு ஆள்தான்.”

“மரிக்கொழுந்து இல்லை. சந்தனம்.”

“அதான் புளிச்ச வாசனை வருது.”

“ஏய் சந்தன வாசனை.”

“கிட்டவா மோந்து பார்க்கலாம்.”

அவன் அருகே வந்து தோள்பட்டை காட்ட பளிச்சென்று மல்லாக்கத் தள்ளினான்.

இந்த முறை அவன் அந்த விளையாட்டை ரசிக்க வில்லை. தன்னை அளவுக்கு மீறி அவன் சோதிப்பதாய் நினைத்தான். கேமிரா மண்ணில் விழாதிருக்க செய்த எத்தனத்தில் முதுகு பலமாய் அடிபட்டது.

இவளைக் காதலித்தது பிசுகோ என்று தோன்றியது. ஆனால் இப்போதே இந்த இடத்திலேயே அவளிடம் சொல்வதில் லாபமில்லை. இதற்குப்போய் அழுவதும், இதை அவமானம் என்று நினைப்பதும் ஆணுக்கு அழகல்ல. இவளை வேறு விதமாய் வெறுப்பேற்ற வேண்டும் தந்திரமாய் அழவைக்க வேண்டும். தள்ளியது யார் என்று தெரியாமல் தள்ள வேண்டும்.

மீசை முளைத்த ஆண் பிள்ளையை ஒரு பெண் மல்லாக்கத் தள்ளும் திமிர் இருப்பின் அது அடக்கப்பட வேண்டும்.

ஆணுக்கு எவ்வளவு திமிர் இருக்கும் என்பதைக்காட்ட வேண்டும். அவன் கால்சட்டை மணல்களை தட்டிவிட்ட படியே யோசிக்கத் துவங்கினான். என்ன செய்தால் அவளைப் பதிலுக்கு அழ வைக்கலாம் என்று கணக்குப் போட்டான்.

முகத்தில் கோபமில்லை. வருத்தமில்லை, சட்டென்று அவன் மவுனமானது அவளுக்கு லேசாய் ஒரு பயத்தைக் கொடுத்தது கொஞ்சம் லூசத்தனமான ஆள். அத்துமீறலாம் என்று விளையாடினாள். வலித்து விட்டது போலிருக்கிறது. ஒன்னரை நிமிஷத்தில் சமாதானம் செய்து விடலாம். பெரிய விஷயமில்லை. எதுக்கு சமாதானம் செய்யணும்? எத்தனை ஆண்கள் எத்தனை பெண்களை அழ வைத்திருக்கிறார்கள். அவமானப் படுத்தியிருக்கிறார்கள். இவன் என்ன பெரிய கொம்பனா? வெறும் பி. ஏ. அப்பா காசில், டிகிரி படிக்கிறேன் என்று அளந்தான்.

அண்ணன் தம்பி நாலு பேர் ஒட்டு மொத்தமாய் சேர்ந்து துவரம் பருப்பு, உளுத்தம்பருப்பு கொள்முதல் செய்து விற்கிறார்கள்.

“சேலத்துல பெரிய விழா நடத்துவம் வருஷா வருஷம் போட்டோகிராபர் நல்ல ஆளா பட்டணத்துலேர்ந்து அனுப்பணும்னாங்க, அதான் வந்தேன். ரவி இல்லிங்களா?” நாலு முறை அண்ணனைத்தேடி வந்ததில் பரிச்சயமாயிற்று.

“சேலத்துல இல்லாத போட்டோகிராபரா? யாரும்மா அது, நான் வரலைன்னு சொல்லி அனுப்பு”

அண்ணன் மறுத்து விட்டது.

“போகவர ட்ரெய்ன் சார்ஜ், அங்க லாட்ஜூல தங்கற சாப்பிட வசதி அது தவிர எடுத்த எல்லா போட்டோக்கும் அண்ணன் என்ன சொல்றாரோ அதான் ரேட்டு, இதோ பாருங்க இதுபோன தடவை மாரியம்மன் கோவில் விழாவுல எடுத்த போட்டோ.”

ஆல்பம் காட்டினான்.

விழா என்றால் மாலை ஆரம்பித்து நள்ளிரவு வரை நடக்குமாம். “பட்டிமன்றம், கலியரங்கம் லோக்கல் டிராமா பிறகு வெளியூர் டிராமா. லூஸ் மோகன், பக்கோடா காதர் அவங்க வொய்ப் எல்லாம் வந்தாங்க போன தடவ. இந்த தடவ டெல்லி கணேஷ் ட்ரை பண்ணோம். அண்ணன் வந்து எல்லாத்தையும் போட்டோ எடுக்கணும்.”

“யார் அவன். அந்தாளை நம்பி எப்படி சேலம் போறது? ஒரு கிளிக்குக்கு அஞ்ச ரூபா. அது தவிர

டெவலப்பிங், பிரின்டிங் சார்ஜ், பர்ஸ்ட் கிளாஸ் ட்ரெயின் காசு, போக வர கைல தரணும் சொல்லிடு.”

அண்ணன் இருக்கும்போது அவன் வருவதில்லை. அவன் வரும்போது அண்ணன் இருப்பதில்லை.

சகலமும் ஒத்துக்கொண்டு ஆயிரத்து ஐநாறு கொடுத்ததும் அண்ணன் ஆச்சர்யப்பட்டுப் போயிற்று.

“பெரிய பார்ட்டிதான் போல. என்னிக்குன்னு கேட்டு சொல்லு. இந்தா நீ இருநாறு வெச்சுக்க. ஒரு பிசினஸ் பிடிச்சு கொடுத்தியே”

மறுபடி அவன் வர தேதி கேட்டு இன்விடேஷன் வாங்கி விலாசம் வாங்கி அண்ணன் நிச்சயம் வரும் என்று உறுதி சொல்லி அனுப்பினான்.

“நீங்களும் வேணா வாங்களேன்” என்று அவன் அழைத்தபோது விழித்துக் கொண்டான்.

வழிகிறானோ தன்னைக் கவர இந்த போட்டோ நாடகமோ.

அறியும் ஆவல் அதிகரித்தது.

அண்ணன் பேசச் சொல்லியிருக்கும் தைரியத்தில் அதிகம் பேசினான்.

“அண்ணன் கொன்னு போட்டுறும் சேலத்துக்கு எப்படி வர்றது. இங்க இருக்கற புதுப் படத்துக்கு போறதுக்கே வுடாது”

“எந்தப் படங்க”

பெயர் சொன்னான்.

மறுநாள் இரண்டு டிக்கெட் கொண்டு வந்து கொடுத்தான்.

“ஒன்னு உங்களுக்கு. ஒன்னு உங்க சிநேகிதி யாருக்காவது. நான் வருவேன்னு பயந்துராதீங்க அதெல்லாம் தப்பு” உளறினான்.

அவள் டிக்கெட் வாங்கி, வீட்டில் ஏதோ பொய் சொல்லி படம் போனாள். அவன் வேறு ஏதாவது சிட்டில் இருக்கிறானா! என்று பார்த்தாள். இல்லை. கண்ணுக்குத் தெரிந்தவரை இல்லை நிம்மதி. சிநேகிதி காதோடு தான் டிக்கெட் வாங்கிய விஷயம் சொல்லி சிரித்தாள்.

“நாளைக்கு கிளம்பணுங்க. அண்ணனுக்கு நினைவு படுத்திட்டு போலாம்னு வந்தேன். படம் நல்லா இருந்துச்சா. உங்களுக்கு ரெட் கலர் தாவணி நல்லா இருக்குங்க”

“நீங்க வந்தீங்களா படத்துக்கு”

“இல்லிங்க”

“நீ வரபோது வாசல்ல ஓரமா நின்று பார்த்தேன். நிரும்பிட்டேன்”

“நல்லவேளை. வந்து இளிச்சிருந்தே அப்ப தெரிஞ்சிருக்கும் சேதி. மனசுக்குள் கோபப்பட்டான்.

அண்ணன் சேலம் போய் விட்டு வந்து ஆஹா ஒஹோ என்று சொன்னது வாணவேடிக்கைப் படமே பதினாறு இருந்தது. கரகாட்டம், ஓயிலாட்டம், பட்டிமன்றம் என்னன்னவோ படங்கள். முகங்கள் முகங்களாய் போட்டோக்கள். போட்டோ என்றதும் எல்லா ஜனங்களும் பல் தெரிய சிரித்து விரைப்பாய் நின்றிருந்தார்கள்.

அண்ணன் வந்தவுடன் ஒருமுறை போட்டோ வாங்க மறுமுறை, கூடுதல் போட்டோவுக்கு இன்னொரு முறை

மூவாயிரத்து சொச்சம் சலவை நோட்டாய் எண்ணி தந்தது.

“அடுத்த தடவ என்ன விழான்னாலும் நீங்கதான் போட்டோ. சேலத்துல பலபேர் உங்க அட்ரஸ் கேட்கறாங்க. வருவீங்களா?”

“பார்ப்பம்” அண்ணன் அசிரத்தையாய் பேசினார்.

“நல்ல பார்ட்டி இல்லையாண்ணே அது?”

“தத்தி பார்ட்டிம்மா. அர்த்தமில்லாத போட்டோ எடுக்கறாங்க காசுதான். பேஜார் வேலை, அடுத்த தடவ வேற எவனையாவது காமிரா கொடுத்து அனுப்பிடலாம். நான் போவணும்னு அவசியமில்லை. மறுபடி வந்தா விடாத” போக வர பர்ஸ்ட் கிளாஸ் செலவு முதல்லகேள். அண்ணன் பஸ்ஸில் போய் பஸ்சில் வந்திருக்கிறது செலவு மட்டும் முதல் வகுப்பு ரெயில், அது தத்தி பார்ட்டிதான்.

அவளுக்கு தத்திகளைப் பிடிக்கும். ஆண் தத்தியாய் இருந்தால் மிகவும் பிடிக்கும். அவள் வீட்டில் எந்த ஆணும் தத்தியில்லை. அப்பா, அம்மா, அண்ணன், ஏன் மதினி, அக்கா மாதிரி பெண்கள்கூட தத்தியில்லை.

“ஏய் என்ன புதுப்படத்து பாட்டு பாடறே அடிக் கடி” அக்கா அதட்டினாள்.

“ரேடியோல கேட்டது ஏன்?”

“ரேடியோல கேட்டியா, படமே பார்த்துட்டியா?”

“இல்லையே ஏன்?”

“வெறும் பாட்டு பாடினா பரவாயில்லை. ஆனா ஹீரோயின் முன்னையும் பின்னையும் நடக்கற மாதிரியே பண்றியே அது எப்படி?”

“நீ பார்த்துட்டியா”

“நான் என் புருஷன் கூட போனேன்டி”

“நான் என் சிநேகிதி கூட போனேன்”

“வீட்ல சொல்லாதியா?”

“எதுக்கு சொல்லணும்”

“நான் சொல்றேன்” அக்கா விழித்துப் பார்த்தாள்.

வேறு வழியில்லாது சரணடைய வேண்டியிருந்தது. சரண் அடைந்தது அவமானமாய் இருந்தது. அண்ணன் கொடுத்த இருநூறில் நூறு பங்கு போட வேண்டியிருந்தது.

நல்லவேளை, துவரம்பருப்பு டிக்கெட் கொடுத்து போனது அக்காவுக்குத் தெரியவில்லை. மறுபடி துவரம்பருப்பு பெரிய சைஸ் போட்டோ கேட்டு வந்தபோது ஒரு துண்டு காகிதத்தில் வேறு புதுப்படம் பெயர் எழுதி, தேதி காட்சி போட்டு டிக்கெட் ப்ளீஸ் என்று எழுதித் தந்தாள்.

துவரம்பருப்பு, நான் வரட்டுங்களா? என்று ரகசியமாய் கேட்க, சட்டென்று கடிதம் பிடுங்கிக் கொண்டாள். கிழித்துப் போட்டாள்.

துவரம்பருப்பு டிக்கெட் கொண்டு வந்து கொடுத்து விட்டு அமைதியாய் போயிற்று.

அன்று சிகப்பு ஆடையும், நீல ஜீன்சுமாய் போனாள். சிகப்பு துவரம் பருப்புக்கு பிடிக்குமே. அதே சிநேகிதி வேறு படம் ஆனால் இந்த முறை துவரம்பருப்பு முன் சீட்டில் பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தது. பார்த்தவுடன் சொரேர் என்கிற பயம் வந்தது. கடைசிவரை பருப்பு பேசாதது பிடிச்சிருந்தது.

“எவனோ தடித்தியா பசங்க உன்னைத் தேடிவிட்டு வரான். நீ இவளை பேச சொல்றே நல்லாவா இருக்கு” அம்மா சுத்தினாள்.

அண்ணன் அவனை போன் செய்துவிட்டு வரச் சொன்னான். மறுநாள் துவரம்பருப்பு போன் செய்தது. அவள்தான் பேசினாள்.

“ரவி இருக்காரா. நான் சத்திவேலு பேசறேன்”

“நான் அவரு தங்கச்சி என்ன வேணும் சொல்லுங்க”

“நீங்கதான் வேணும்” சொல்லிவிட்டுப் போன் வைத்து விட்டான்.

அவள் சிரித்தாள். லேசாய் கிறங்கினாள். யாருக்கும் தெரியாது பேசினால் என்ன? இவனோடு சினிமா போனால் என்ன? யோசித்தாள்.

பேசினாள். போனாள்.

அவள் அண்ணன் ரவியிடம் எட்டு கேமிராக்கள் இருந்தன. ஆறு வகை ஸும் லென்ஸ்கள் இருந்தன.

“வினோதினி, என்கூட படிச்சானே சுரேந்திரபாபு அவன் கேமிரா வேணும்னு வருவான். நான் வெளியே போணம், இந்தபாக்கை அவன்கிட்ட அப்படியே கொடுத்துரு ஜாக்கிரதை, ஸும் லென்ஸ் தனியா இருக்கு உள்ளே. சுரேந்திரபாபு வந்தா கொடு. வேறு யார் வந்தாலும் தர வேணாம்”

அவள் உடுத்திக்கொண்டு கடற்கரைக்குப் போக தயாராக இருந்தாள். சுரேந்திரபாபு வந்தான். கேமிராவை வாங்கிப் பிரித்துப் பார்த்தான். கொண்டு வந்த பிலிம் லோட் செய்தான்.

“சிஸ்டர் அப்படியே இருங்க. பேட்டரி சரியா இருக்கா பார்த்துக்கறேன்” கூடத்தில் அவளை நிற்க வைத்து தலை திரும்பச் சொல்லி முதல் பிலிமை கிளிக் செய்தான். திருப்தி ஆக கேமிரா பையை எடுத்து இரண்டு நாள்ல தரேன் என்று வெளியேறினான்.

அவள் ஏதோ பொய் சொல்லிவிட்டு கடற்கரைக்கு வந்தாள். இது நாலாவது முறை துவரம் பருப்போடு வெளியே போவது. இந்த முறை சீண்டத் திட்டமிட்டு சீண்டினாள்.

கடைசி வரை தள்ளியதற்கு மன்னிப்பு கேட்காமல் வீட்டுக்கு வந்தாள்.

“எங்கடி போய்ட்டு வரே?” அம்மா கேட்டாள்.

“பாஸ்கட் பால் வினையாடிட்டு வரேன்”

“பீச்சு மணலா இருக்கு”

“பாஸ்கட் பால் கோர்ட்டு மணல் இருக்கும்”

“குளிச்சிட்டு வாடி” அவள் மிடியை கழற்றி, துணிக் கூடையில் வீசிவிட்டு குளிக்கப் போனாள்.

துவரம்பருப்பு கம்ப்யூட்டரில் பிலிம் கொடுத்து பிரிண்ட் போட்டது. அதில் இரண்டு படங்களை அவள் பீச்சில் கால் ஆட்டி கடலுக்கு பின்னே நிற்பதை கவரில் சொருகி அவள் வீட்டு விலாசம் எழுதி போஸ்ட் செய்தது.

“என்னையா மண்ணுலயா தன்றே? சாவுடி நாயே” என்று மனசுக்குள் திட்டி சந்தோஷப்பட்டது.

காரின் பின்சீட்டில் அமர்ந்தபடி சுரேந்திரபாபு வெளியே வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு இருந்தான். இரண்டு பக்கமும் பாழ்நிலம் பின்னோக்கி ஓடிக்கொண்டு இருந்தது. ஒரு மழைக்காக பூமி ஏங்கித் தவிப்பது பார்த்தவுடனே தெரிந்தது. வேலிக்கருவையின் பச்சை தவிர மற்ற எல்லா இடங்களிலும் பூமி கருப்பேறிக் கிடந்தது. அடுத்த மாசம் மழை வரலாம், வரவேண்டும். போன முறை பெய்த சுமாரான மழை மாதிரி இல்லாது பலத்த மழை வேண்டும். நகரத்து ஜனங்கள் போன வருடம் மிகவும் கஷ்டப்பட்டார்கள். அம்மாகூட 'இடுப்பே வுட்டுப்போவுது தண்ணிக்கு அலைஞ்சு' என்று நொந்து கொண்டாள். சுரேந்திரபாபுகூட நாலு மணிக்கு எழுந்து தண்ணீர் பிடிக்கப் போயிருக்கிறான்.

மெர்க்குரி ஒளியும், வீடிகாலை இருளுமான நேரத்தில் சாக்கடை நாற்றத்துக்கு அருகில் உரத்த குரலில் பேசும் பெண்களுக்கு அருகே நின்றபடி இரண்டு பெரிய தவலை தண்ணீர் பிடித்து இருக்கிறான்—

வீடிகாலை நேரத்தில் தண்ணீர் பிடிக்க வரும் பெண்கள் ஒரு தனி சப்ஜெக்ட், 'தண்ணீர் பெண்கள்' என்று டைட்டில் கூட தரலாம். கருப்பு, வெள்ளையில் நூறு போட்டோ எடுக்கலாம். டபுள் கிளிக், மினோல்டா உபயோகப்படுத்தலாம். ஒரு கிளிக்கில் இரண்டு போட்டோ கிடைக்கும் இரண்டு நெகடிவ் வரும். அப்படி மினோல்டா இல்லையெனில் நிக்கான் போதும். ஆனால் ஸூம்லென்ஸ் இருக்க வேண்டும். தண்ணீர் குழாய்விட்டு தொலை தூரம் போய் அமர்ந்து லென்ஸ் திருகி மிக அருகில் பெண்களைப் பார்த்து சில போஸ்களை போட்டோ எடுக்க வேண்டும்.

முன்பெல்லாம் வேலைக்காரி போன்றவர்கள்தான் காலைத் தண்ணீருக்கு வருவார்கள். இப்போது அப்படியில்லை. டீச்சரம்மா, நர்ஸ் அரசு பதவியில் உள்ள பெண்கள், பெரிய கம்பெனி டைப்பிஸ்டுகள் எல்லோரும் காலையில் தண்ணீர் பிடிக்க வருகிறார்கள். பள்ளிக் கூடம் போகிற சிறுசுகளும் நைட்டியோடு வந்துவிடுகிறார்கள். இடப்பக்கம் முழுவதும் ஈரமாகிவிட்டாலும் கவலைப்படாது தண்ணீரை தூக்கிப் போகிறார்கள்.

'தண்ணீர் பெண்கள்...' செமை சப்ஜெக்ட் அது. இருளும், ஒளியும் கலந்த சப்ஜெக்ட்.

இன்று காலை கூட ஒரு பெண் ரவிக்கையின் கீழ்ப் பகுதி பட்டன் இரண்டு போடாமல் தண்ணீர் தூக்க சட்டென்று கனத்த மாநிற மார்ட்டுகள் தெரிந்தன. புடவையை சொருகியிருந்த விதத்தில் அலட்சியம் தெரிந்தது. இரண்டு ஆட்கள் தூக்கக்கூடிய தவலையை அவள் ஒருத்தியே தூக்கி கோணலாய் நடந்து மார்பைக் கூசு சரியாய் மூடாமல் போனாள்.

குனிந்து நீர் பிடிக்க பல பேரின் பக்கவாட்டுத் தோற்றம் கிடைக்கிறது. முதுகின் வளைவு, தண்டுக் குழிவு. இடுப்பு தசையில் திரட்சி தெரிகிறது. காலை நாலு மணிக்கு இரண்டு குழந்தைகளை அங்கேயே ஒரு தாயார் குளிப்பாட்டினாள். கொசு கொசுவென்று சோப்பு போட்டு ஜிலீரென்று தலையில் நீர் விட்டு அலசினாள். பல்கிட்டி தந்தியடிக்க இரண்டு குழந்தைகளையும் துண்டால் போர்த்தி ஓடிப் போகச் சொல்லிவிட்டு, துணி துவைக்க உட்கார்ந்தாள்.

குழாய் மேடையில் ஹாட்டை வரைந்து அம்புபோட்டு இருக்கிறது. பள்ளிக்கூட பெண்களைக் கவர ஏதேனும் பலசரக்குக் கடைப்பையன் வரைந்து இருக்க வேண்டும். எவன் இருதயமாவது துளைத்திருக்க வேண்டும்.

சில சமயம் காது துளைக்கும் சண்டையும் நடக்கிறது. தலைமயிரைப் பிடித்து அடித்துக் கொள்வதும் ஏற்படுகிறது. அதைக் கூட போட்டோ எடுக்கலாம். பின்புற விடியலை வைத்து முன்புறம் தலைமுடியைப் பிடித்துக்கொண்டு இருக்கிற பெண்கள். சீமே உருண்ட தவலைகள் என்று போட்டோ எடுக்கலாம்.

போட்டோவில் கலர் அபத்தம். ப்ளாக் அண்ட் ஒயிட்டே உத்தமம்.

ஆனால் நிறைய பேர் கலர் படத்துக்குத்தான் ஆசைப்படுகிறார்கள். போன வாரம் ஒரு கிரகப் பிரவேச போட்டோவுக்குப் போயிருந்தபோதுகூட கலர் கலராய் உடுத்தி நீல சுவர் பின்னணியில் பல முகங்கள் விறைப்பாய் நின்றதைத்தான் எடுக்க முடிந்தது. ஒரே ஒரு போட்டோ, பின்பக்கம் வெளிச்சமிருக்க, முன்பக்கம் சில் அவுட்டில் வீட்டைப் படமெடுத்து தந்தபோது வீட்டு சொந்தக்காரன் கத்தினான். மொத மொத லுடு கட்டி யிருக்கிறேன் லுடு இருண்ட மாதிரி படம் புடிச்சிருக்கிறியே. சனியனாட்டம். இந்தப்படத்துக்கு துட்டு கிடை யாது போ-என்று தள்ளி விட்டான். பாராட்டாது போனாலும் பரவாயில்லை. சில் அவுட் படத்தை சனியனாட்டம் என்றது கோபம் தந்தது.

“அது என் டேஸ்ட்டுக்கு எடுத்த படங்க. நீங்க துட்டு தர வேணாம்” என்று அந்த போட்டோவைக் கொண்டு வந்து தன் துணி ஷெல்பில் வைத்துக் கொண்டான். அம்மா, “என்னடா அது?” என்று கேட்டாள்.

“லுடும்மா. நான் சம்பாதிச்ச இந்த மாதிரி ஒரு வீடு கட்டணும். சுத்தி தோட்டத்தோட சிறுசா, அழகா ஒரு சொந்த வீடு கட்டணும்”

“சொந்த லுடா. முதல்ல சோத்துக்கு குறைவில்லாத இருக்கிற வழியப்பாரு. ஒரு வாரம் நாலரை ரூபா அரிசி.

ஒரு வாரம் மூணற ரூபா அரிசி... என்னிக்கு மூட்டை அரிசியா வாங்கிப் போடறப் போற...”

வறுமைதான் பிரச்சினை. மிகப் பெரிய பிரச்சினை. எல்லா கலைஞனையும் உருக்கி உருத் தெரியாது அடிக்கிற பிரச்சினை.

அம்மா அப்படி அரிசி பற்றி பேசுகிறபோது வயிறு கலவரத்தில் கலங்கும். யாராவது போட்டோ எடுக்கக் கூப்பிட மாட்டார்களா? என்று ஏங்கும். நண்பர்கள் யாருக்காவது கல்யாணம் ஆகாதா, யார் வீட்டிலாவது விசேஷம் வராதா என்று தவிப்பு வரும். நெருங்கின நண்பனாய் இருந்தாலும் கறாராய் காசு கேட்டு வாங்கி ஒரு போட்டோவுக்கு இரண்டரை ரூபாய் லாபம் வைத்து ஐயோ இவ்வளவா என்பவனுக்கு ஏதாவது சமாதானம் சொல்ல, “சுரேந்திரபாபு நல்லா படம் எடுக்கறான். ஆனா கன்னாபின்னானுசார்ஜ் பன்றாம்பா” நெருங்கிய நண்பர்கள் விலகிப் போனார்கள். நட்புக்கும் காசு முக்கியமாய் இருந்தது.

ஆனால் இதோ இந்த நண்பர்கள் நிறைய காசு கொடுக்கிறார்கள். இதற்கு முன்பும் நிறைய கொடுத்து இருக்கிறார்கள். போட்டோகிராபர் என்று சொல்கிறாய், ஏன் இவ்வளவு மெலிந்து இருக்கிறாய் என்று கேள்வி கேட்பார்கள். சாப்பாடு சரியாக இல்லை என்று தான் பதில் சொல்ல முடிந்தது. “வா சாப்பிடலாம்” என்று முதலில் கூப்பிட்டார்கள், விதவிதமான அசைவ உணவு ஆர்டர் செய்தார்கள். அவர்கள் சாப்பிடுவது போல் அவனால் சாப்பிட முடியவில்லை. ஒரு பிளேட் பிரியாணியும், ஆறு பரோட்டாவும், இரண்டு வேக வைத்த முட்டையும் சாப்பிடுகிற ஆளை வாழ்க்கையில் முதல் முதலாக இப்பொழுதுதான் பார்க்கிறான். அப்படி சாப்பிட்ட அறிவரசன் இதோ முன் சீட்டில் உட்கார்ந்து இருக்கிறான். கிட்டத்தட்ட அவன் அளவு.

சாப்பிட்ட ரமா, சுரேந்திரபாபு அருகில் உட்கார்ந்து இருக்கிற அனுராதா இன்று காலைதான் பழக்கமானாள். கோவிலூர் கூட்டத்திற்குப் போக வேண்டும் என்று சொல்லி கூட்டிக் கொண்டு வந்து இருக்கிறார்கள். தலைவரைச் சந்தித்து மாலை போட வேண்டுமாம். ஈழ அகதிகள் சார்பாய் மனு தர வேண்டுமாம்.

போட்டோ எடுக்கச் சொல்வதிலேயே மிக உயர்ந்த பார்ட்டி அரசியல் பார்ட்டிதான். அடுத்த பெட்டர் பார்ட்டி விழா பார்ட்டி. அதற்குப் பிறகுதான் கல்யாணம், காதுகுத்தல் முதலிய சமாச்சாரங்கள். ஒரு காது குத்தல் பார்ட்டிக்குப் போய் நாற்பத்தி இரண்டு படங்கள் எடுத்து காசு வாங்குவதற்குள் நாக்கு அறுந்து விட்டது. எந்தக் கல்யாண பார்ட்டியும் அழாமல் காசு தராது. அரசியல் பார்ட்டி சில போட்டோவுக்கு மகிழ்ந்து போய் நூறு ரூபாய் கூடக்கொடுத்து இருக்கிறது. இவர்கள் அகதிகளாக இருந்தாலும் அரசியல் பார்ட்டிகளப்போலத்தான். வேறு தேசத்தில் இருந்து தமிழ்நாட்டுக்குத் தஞ்சம் புகுந்தாலும் இவர்கள் வேகமாக நாடுவது அரசியல்வாதிகளின் ஆதரவைத்தான். இந்தப் பெண் நிலப் பட்டாவோ, மருத்துவக் கல்லூரிக்கு தனித்த விண்ணப் பமோ தருவாள் போலிருக்கிறது. “கிட்டுமா அண்ணன் கிட்டுமா அண்ணன்” என்று முன்சீட்டில் இருந்தவனை அடிக்கடி கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். முன்சீட்டில் இருந்தவன் “ஓம்...ஓம்...” என்று பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். முன்சீட்டில் இருந்த அறிவரசனுக்கும், சுரேந்திரபாபுவுக்கு அருகிலிருக்கிற ரமாவுக்கும் நெருங்கினத்பு இருக்கிறது போலும். அது நட்பா, காதலா புரியவில்லை இரண்டுமாகவும் இருக்கலாம்.

“ரமா அந்த வீடு பார்த்தாயா?” அறிவரசன் மரங்கள் குழந்தை ஒரு வீட்டை சுட்டிக் காட்டினான்.

“என்ற வீடு மாதிரி” ரமா பதில் சொன்னாள். அவன் திரும்பி சிரித்து விட்டு எதிர்பக்கம் பார்த்தான். அந்தச் சிரிப்பில் காதல் இருந்தது. சிறிது தூரம் போன பிறகு அறிவரசன் திடீரென்று திரும்பி, “அது என்ன கேமிரா” என்று கேட்டான்.

“நிக்கான்” என்றி சுரேந்திரபாபு பதில் சொன்னான்.

“உங்கள் கேமிராவா?”

“இல்லீங்க நம்ம ஸ்நேகிதரோடது”

“ஸ்நேகிதர் யாரு?”

“ரவினனு பேருங்க. அடையார்ல இருக்காரு”

“ஸ்நேகிதருக்கு நாம போற இடம் தெரியுமா?”

“தெரியாதுங்க. ஒரு வேலை வந்திருக்குன்னு கேட்டேன். குடுத்துட்டான்.”

“சுரேந்திரபாபுவுக்கு நல்லதொரு கேமிரா பிரசண்ட் பண்ணணும்” ரமா இடையில் புகுந்து பேசினாள்.

“தம்பி கோவிலூருக்கு முன்னாடி போயிருக்கா?” ரமா, சுரேந்திரபாபுவிடம் திரும்பிக் கேட்டாள்.

“எப்பவோ சின்ன வயசில போனதுங்க” பாபு பதில் சொன்னான்.

கோவிலூர் விளிம்பில் போலீஸ் கெடுபிடி அதிகமிருந்தது. கூட்டம் நடத்துகிற இடத்திற்கு முன்னே வண்டியை நிறுத்தினார்கள். அறிவரசன் காரோட்டியிடம் ஏதோ சொல்ல, கார் கூட்டம் கடந்து போய் நின்றது. சகலரும் கீழே இறங்கி உடைகளைச் சரி செய்து கொண்டார்கள். அனுவும், ரமாவும் சரளைக்கல் பாதையில் இறங்கிப் போனார்கள். சற்று மேடான இடத்தில் நின்று அறிவரசன் மொத்த கூட்டம் சுத்திப் பார்த்தான்.

“மேடையை போட்டோ எடுக்கணுமாங்க” சுரேந் திரபாபு அவனை நெருங்கிக் கேட்டான்.

‘எடேன்.’ அறிவரசன் எங்கோ கவனமாய்ச் சொன் னான்.

கூட்டத்திற்கு எதிரே நின்ற ஒரு அழகான பெண் ரமாவை எதிர் கொண்டு அழைத்து உள்ளே கூட்டிக் கொண்டு போனாள். அனுமாலையோடு மேடை பக்கம் போனாள். தலைவர் வர இன்னும் ஒரு மணி நேரம் ஆகும் என்று சொன்னார்கள். சுரேந்திரபாபு மேடைக்கு அருகே போனான். பத்திரிகை போட்டோகிராபர் என்கிற அடையாள அட்டையைக் காட்டிவிட்டு மேடையில் ஏறினான். முதல் இரண்டு பிலிமைத் தள்ளிவிடத் தீர் மானித்தான். ஸும் லென்ஸ் பொருத்தி ஸும் வழியே ரமாவையும், அந்த புதுப் பொண்ணையும் ஒரு முறை ‘கிளிக்’ செய்தான். இன்னும் தள்ளி நின்ற அறிவரசனை ஸும் திருகி நெருக்கமாய் பார்த்தான். மறுபடி ‘கிளிக்’ செய்தான்.

ஸும் வெண்ணெய் மாதிரி இயங்கியது. மறுபடி ஸும் இயக்கி ரமாவையும், அந்த அழகிய பெண்ணையும் இன்னொரு போட்டோ எடுத்தான். தனக்கு கேமிரா வாங்கித் தர வேண்டும் என்று சொன்ன ரமாவுக்கு இந்த போட்டாக்களை காபினட் சைசில் பிரிண்ட் போட்டு பரிசு மாதிரி அளிக்க வேண்டும். இவர்கள் காசிலேயே பில் போட்டுக் கொடுத்து விட்டு இதை அன்பளிப்பு என்று தர வேண்டும். இந்த அன்பளிப்பைக் கொடுத்து அவர்கள் அன்பளிப்பாய் ஒரு நல்ல கேமிரா வாங்க வேண்டும், ஒரு நல்ல கேமிரா இருந்து விட்டால் போதும் மாதம் இரண்டாயிரம் ரூபாய் சம்பாதிக்க முடியும். இரண்டாயிரம் ரூபாயில் நானூறு ரூபாய் செலவு செய்து அரிசி சுமாரான அரிசி ஒரு மூட்டை வாங்கி விடலாம். அரிசி மூட்டை வாங்கிப் போட்டு விட்டு அவ்வப்போது காசு

கொடுத்தால் அம்மா திட்டாது. குடித்து விட்டு வந்தால் கூட ஏன் என்று கேட்காது. எங்கேயாவது ஒரு சின்ன ஸ்டுடியோ போட்டு விட்டால் மாதம் நாலாயிரம் வரும். நாலாயிரம் வந்தால் திருமணம் செய்து கொள்ளலாம். அப்படித் திருமணம் செய்து கொண்டால் ரமா மாதிரி அதிகம் பேசாத பெண்ணைத்தான் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும். ஒரு போட்டோ கிராபருக்கு நல்ல கேமிரா வேண்டும். சிறிய ஸ்டுடியோ வேண்டும், அன் பான மனைவி வேண்டும். பெருமாளே இவையெல்லாம் எனக்குக் கிடைக்க வேண்டும். இது கிடைத்தால் போதும் ஓடி, ஓடி நிறைய வேலை செய்யலாம். யார் எப்போது கூப்பிட்டாலும் போகலாம். பார்ட்டி கொடுக்கிற பணத் தில் பிலிமை கவனமாய் மிச்சம் பண்ணி அழகான சீனெரிகள் எடுக்கலாம். நல்ல சீனெரி படத்தை சூலண்டர் கம்பெனிக்கு விற்கலாம், போட்டோவுக்குக் கீழே எஸ். பாபு என்று போட்டுக் கொள்ளலாம். எந்த பெரிய நிகழ்ச்சியானாலும் பாபுவைக் கூப்பிடுப்பா என்று பெயர் வாங்கலாம். கருப்பு வெள்ளையில் நூற்றுக்கணக்கான போட்டோக்கள் எடுத்து, ‘இந்தியா என்இந்தியா’ என்று ஆல்பம் தயாரிக்கலாம். எல்லாவற்றுக்கும் அடிப்படை ஒரு கேமிரா, நல்ல ஜாதி கேமிரா, நல்ல கேமிரா வாங்க பத்தாயிரம் ரூபாய்க் காசு வேண்டும்.

காசு, காசுதான் முக்கியம் காசுதான் கடவுள்.

பெருமாளே, எனக்கு எப்படியாவது காசு வர்ணம், அதுக்கு நீ உதவி செய்யணும். கோவிலூர் கோபுரத்தை நோக்கி சுரேந்திரபாபு மனசால் வணங்கினான்.

இந்தப் பெருமாள் உதவுவாரா? சந்தேகப்பட்டான்.

சந்தேகத்தோடு மறுபடி வணங்கினான், தொலைவில் சைரஸ் ஒலி கேட்டது.

ஜனங்கள் ஒவென்று எழுந்தார்கள்.

எழுந்து நின்ற ஜனங்களைப் போலீசார் அதட்டினார்கள்.

ஆவேசமுற்ற ஜனங்களை இன்னும் ஆவேசப்படுத்துவது போன்று 'தலைவர் வாழ்க' என்று மைக்கில் கத்தினார்கள்.

போலீஸ்காரர்கள் அதட்டலைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

தலைவருடைய கார் முக்கூட்டு ரோட்டில் தயங்கி நின்றது.

ஏதோ சிலையில் மாலை அணிவித்தது ஸும் லென்சில் லேசாய்த் தெரிந்தது.

சிறிது நேரம் கழித்து கார் அங்கிருந்து கிளம்பியது. சரளைக்கல் வாசலுக்கு வந்தது.

தலைவர் வெள்ளை உடையில் இறங்குவது தெரிந்தது. ஸும் திருகி தலைவர் வருவதைப் பார்த்தான்.

சிரிப்பு...செழிப்பு...

தலைவர் நினைத்தால் இந்த மாதிரி நூறு கேமிரா வாங்க முடியும். நல்ல போட்டோ எடுத்து அவருக்குக் கொடுத்தால் அவர் கருணையையும் பெற முடியும். அந்தக் கருணையால் காசு கிடைத்தாலும் கிடைக்கலாம். மேடை விட்டு இறங்கி கீழே ஓடினான். காத்து இருந்த அனுவைத் தனியே போட்டோ எடுத்தான். அனு பதட்ட மாத இருந்தான். வலப்பக்கம் திரும்பி தலைவர் வருகையைத் தனியே போட்டோ எடுத்தான்.

தலைவர் தயங்கி லேடஸ் பர்ஸ்ட் என்று சொன்னார்.

ஏழெட்டு போட்டோகிராபர்கள் அவனை இடித்துத் தள்ளி வெளிச்சம் கக்கினார்கள்.

சுரேந்திரபாபு அனுவிற்கு அருகே போய் நின்று அனுவை போகஸ் செய்தான்.

ஒரு சிறிய பெண்ணிடம் பேசிவிட்டுத் தலைவர் அனுவிற்கு அருகே வந்தார்.

கிளிக்....

அனு மாலையை உயர்த்தினாள்.

கிளிக்...

அனு மாலையைப் போட்டாள்.

கிளிக்—

யாரோ மறைத்தார்கள்.

கிளிக்...

சுரேந்திரபாபு இடப்பக்கம் நகர்ந்து தலைவர் முகத்தை வாங்கிக் கொண்டான்.

கிளிக்...

அனுவின் பக்கவாட்டிற்கு நகர்ந்தான்.

கிளிக்...

தலைவரின் பாதம் தொட்டான்.

கிளிக்...

படேரென்று ஏதோ வெடித்தது.

கிளிக்...

ஆயிரக்கணக்கான ஊசிகள் சுரேந்திரபாபுவை ஒரு சேரத் தாக்கின.

உடம்பு அதிர்ந்தது.

நெருப்பு மாதிரி மிகப் பெரிய எரிச்சல் ஏற்பட்டது.

குனிந்து பார்த்தான்.

எரிச்சல் ஏற்பட்ட இடங்களில் எல்லாம் ரத்தம் வழிந்தது.

வெடிமருந்து நாற்றம் மூக்கைத் துளைத்தது,

கண்கள் இருண்டன.

“பெருமானே எனக்கு கேமிரா வேணும், காசு வேணும். என்னை எதுவும் பண்ணிடாதே...”

மெல்லப் பிரிந்த கண்களில் இடுக்கு வழியே வெள்ளையும், கருப்புமாய் புகை கலந்தது. காதில் சகிக்க முடியாத ஒரு ரீங்காரம் தோன்றியது.

சுரேந்திரபாபு லேசானான், மிதந்தான்.

விருட்டென்று வெகு உயரே போனான்.

அவனோடு நிறைய பேர் மிதந்தார்கள். உயரே போனார்கள்.

பூமியைப் பற்றிய நினைவுச் சங்கிலி அறுந்தது.

சுரேந்திரபாபு செத்துப் போனான்.

அவன் உடம்பு ஒரு கால் மடக்கி, ஒரு கால் நீட்டி பூமியில் கிடந்தது. அவன் ரவியிடம் கடன் வாங்கிய கேமிரா அவன் கழுத்தோடு பிணைக்கப்பட்டு சற்று தூரத்தில் இருந்தது.

நடந்த விஷயத்தை சட்டென்று கிரகித்துக் கொண்ட ஒரு போலீஸ் அதிகாரி கேமிராவை எடுத்தார், பத்திரப் படுத்தினார்.

3

ரவி மெட்டல் ஸ்டாண்டை உயர்த்தி, பிரித்து ஹால் நடுவே அசையாது அழுத்தினான். அந்த மெட்டல் ஸ்டாண்டை அழுத்தினால் முழங்கால் உயரம்தான் இருக்கும். பிடித்து இழுத்து உயர்த்தினால் மார்பு உயரம் வரும். அதன் மீது யாஷிகாவை வைத்து ஸ்க்ரூவைத் திருகி முடுக்கினான். யாஷிகாவின் மேல் பக்கத்தைப் பிரித்து அதன் வழியே, தான் எடுக்க வேண்டிய இடத்தை உற்றுப் பார்த்தான். எதிரே பச்சைப் பளிங்கு குளியல் தொட்டியில் தண்ணீர் நிரம்பிக் கொண்டு இருந்தது. இரண்டு பேசி விளக்குகளை பெளன்ஸ் செய்து குளியல் தொட்டி மீது ஒளியைச் சீராக்கினான்.

“இந்தப் பொண்ணு வந்தா அதுமேல எவ்வளவு லைட் தேவைன்னு பார்க்கலாம். அந்தப் பெண்ணின் உடல் நிறத்தை வைத்து, விளக்கு அளவை நிர்ணயிக்கலாம். பெண் கருப்பாக இருந்தால் விளக்கு அளவு கூடுதலாகவும், சிவப்பாக இருந்தால் விளக்கு அளவு குறைவாகவும் இருக்கும். வெறும் குளியல் தொட்டி என்றால் இந்த வெளிச்சம் போதும். வெறும் குளியல் தொட்டியை யார் பார்ப்பார்கள்? குளிக்கும் பெண்தான் விசேஷம். கண்ணுக்கு விருந்து. பல கோணங்களில் குளிக்கிற பெண்ணைப்படம் பிடித்துப் போடுவதுதான் இப்போதைய வேலை.

இந்த வேலை கொடுத்தது சினிமா பார்ட்டி. குரூப் டான்ஸில் ஆடிக்கொண்டு இருந்த பெண்ணை இந்தக்

கம்பெனி ஹீரோயினாக அறிமுகப்படுத்துகிறது. கம்பெனி புதுசு, கேமிராமேன் புதுசு, கதாசிரியர் புதுசு, டைரக்டர் புதுசு எல்லா புது ஆட்களும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து ஒரு பெண்ணின் உடம்பை முதலாகப் போட்டு முன்னேறத் துடிக்கிறார்கள்.

ஹோட்டலில் நடனமாடுகிறவள் காசுக்காக ஒருவனிடம் மனைவியாக நடிக்கிறாளாம். நடிக்க வந்த பெண்ணுக்கு நடனமாடாமல் இருக்க முடியாதாம். அவள் நடுக்கூடத்தில் நடனமாடிவிட ஏற்படுகிற சிக்கல்தான் கதையாம். அதற்காகவே நடனமாடுகிற பெண்ணைப் பிடித்து ஹீரோயினாகப் போட்டு இருக்கிறார்களாம். அடுத்த வாரம் முழுப் பக்க விளம்பரத்திற்காக ஒரு கவர்ச்சி போட்டோ வேண்டுமாம். இரண்டே கால் அடிக்கு ஒன்றேகால் அடியில் பத்து போட்டோ கேட்டு இருக்கிறார்கள். கம்பெனியில் மாட்டி வைக்க வேண்டுமாம். எவ்வளவு கவர்ச்சியாக எடுக்க முடியுமோ எடு என்று கட்டளையிட்டு இருக்கிறார்கள். எல்லாம் தயார். மேகஅப் போட்டுக் கொண்டு இருக்கும் அந்தப் பெண் குளியல் அறைக்கு இப்போது வரவேண்டும்.

உள்ளே நுழைந்ததும் ரவிக்கு வணக்கம் சொல்லியது. ஸ்டில் கேமிராவைத் தொட்டுக் கும்பிட்டது. இடுப்பு அசைந்து நடந்து குளியல் தொட்டியில் போய் நின்றது.

மார்பிலிருந்து தொடை வரை சுற்றி தைக்கப்பட்ட ஒற்றை டர்க்கி டவல், விரித்த செம்பட்டைத் தலை, செதுக்கி வரையப்பட்ட புருவம், கனிந்த கீழுதட்டில் அழுத்தித் தடவப்பட்ட க்ளாசி கழுத்தில் தடித்த தாலிக் கொடி, இரண்டு கைகளிலும் தங்கக் கலர் வளையல், பட்டை கொலுசு, சதங்கை மெட்டு, கால் முழுவதும் லேசாய் பூத்த பச்சை ரோமம், காதுகளில் வளையம்

தோல்நிறம் உற்றுப் பார்த்தால் சந்தனக் கட்டி தோற்கும்.

ரவி அந்தப் பெண் உடம்பில் விளக்குப் போட்டான். அவள் முகத்துக்கு அருகே மீட்டர் வைத்து அளவு பார்த்தான்,

“ரொம்ப அசிங்கமா எடுத்துடாதீங்க சார். ப்ளீஸ்” அந்தப் பெண் கெஞ்சியது.

“சீச்சி, அதெல்லாம் செய்ய மாட்டேம்மா.”

அறைக்குள் தயாரிப்பாளர், டைரக்டர், கதாசிரியர் நுழைந்தார்கள்.

ரவி தொழிலை ஆரம்பித்தான். ருளிக்கும் முன் ஆறு போட்டோ எடுத்தான். தலைமுடி நனையாமல், நீர்த் தொட்டியில் உட்காரச் சொல்லி ஆறு போட்டோ எடுத்தான். நீரில் மூழ்கி வெளியே பொங்கி வருவது போல் ஈரம் சொட்டச் சொட்ட நாலு போட்டோ எடுத்தான். கேமிராவை அருகே எடுத்துப் போய் மார்பு டவலை நழைக்கச் சொல்லி இரண்டு போட்டோ எடுத்தான், இன்னும் இரண்டு பிலிம் இருந்தன. இரண்டு ‘கிளிக்’ செய்யலாம்.

“ஆத்தா இன்னும் செக்ஸியா காமி. இது போதாது, தயாரிப்பாளர் கட்டளையிட, அவள் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் விழித்தாள்.

“தொட்டியில் மூழ்கி டவலை எடுத்துடுங்க” டைரக்டர் கட்டளையிட்டார். அந்தப் பெண் பரிதாபமாக ரவியைப் பார்த்தது. ரவி எந்த உணர்ச்சியும் இல்லாமல் அவளைப் பார்த்தான்- அந்தப்பெண் தொட்டியில் மூழ்கி, டவலை எடுத்து வெளியே போட்டது. தொட்டி நீர்

அமைதியாகும்வரை காத்து இருந்தார்கள். அலை ஓய்ந்த நீர் வழியே அந்தப் பெண்ணின் மார்புகள் லேசாய்த் தெரிந்தன. ஒரு க்ளோஸ் அப் ஷாட்டும், ஒரு லாங் ஷாட்டும் ரவி எடுத்துக் கொண்டான். யாஷிகாவை மூடினான். விளக்குகள் அணைக்கப்பட்டன. தயாரிப்பாளர் டவலை எடுத்து அடுத்த அறைக்கு ஓடிப்போக அந்தப் பெண் தொட்டியில் இருந்தபடியே கத்தியது. தயாரிப்பாளரைத் தொடர்ந்து டைக்டரும், கதாசிரியரும் சிரித்துக் கொண்டு பேசினார்கள்.

“வேற வழியில்ல எங்க ருமுக்கு நீ இப்படியே வந்து தான் ஆகணும்” என்று சத்தமிட்டார்கள். அந்தப் பெண் சோகமாய் தொட்டிக்குள்ளேயே உட்கார்ந்து இருந்தது. ரவி ஸ்டாண்டிலிருந்து கேமிராவைப் பிரித்தான். அந்தப் பெண்ணுக்கு முதுகு காட்டி ஸ்டாண்டை மடக்கினான். விளக்குகளை ஓரம் வைத்தான்.

“ஏங்க போட்டோகிராபர், எதுனா டவல் இருக்கா?” அந்தப் பெண் கேட்டது. லைட் பெளன்ஸ் பண்ண வைத்து இருந்த வெள்ளை சாட்டின் துணியை எடுத்து அந்தப் பெண்மீது போட்டான். டர்க்கி டவலைவிட பெளன்ஸ் துணி பெரியது. அது கழுத்திலிருந்து முழங்கால் வரை மறைத்தது அந்தப் பெண் வெள்ளை சாட்டினை சுற்றிக் கொண்டு எழுந்தாள். அடுத்த அறைக்குப் போய் அசிங்கமாய் கத்தினாள்.

ரவி உபகரணங்களைப் பெட்டியில் அடுக்கி ஒரே வார்த்தையில் விடை பெற்றுக்கொண்டு வெளியே வந்தான் வேறு சாட்டின் கிளாத் நூற்று நாற்பது ரூபாய் ஆகும். ஒரு பெண்ணின் மானத்தைவிட நூற்று நாற்பது ரூபாய் முக்கியமில்லை.

வாய் கூசாது கெட்ட வார்த்தை சொன்ன அந்தப் பெண் பிள்ளை காசு பார்த்தவுடன் சாட்டின் துணியைத் தூக்கிப் போட்டு விட்டு அவர்கள் மடியில் உட்கார்ந்து

கொள்ளலாம். அது அவள் தலையெழுத்து. அந்தப் பாவத்தை ரவி ஒருபோதும் செய்யமாட்டான். எந்தப் பெண்ணையும் அசிங்கப்படுத்த மாட்டான். எவளையும் இணங்கு என்று சொல்ல மாட்டான். இணங்கு என்று சொல்பவர்கள், பெண்ணை இணங்கவைக்க காசு வீசுகிறவர்கள் நிறைய இருக்கிறார்கள், அரை நிர்வாண போட்டோ ஒருகலை, அங்கு அத்துமீறல் பாவம். மேலும் கவுசல்யா மாதிரி ஒரு பெண்ணுக்கு கணவனாக இருக்கும் ரவி இந்த மாதிரி பெண்ணை மனசால்லி நினைப்பது கூடப் பாவம்.

கவுசல்யா ஒரு முறை கேட்டாள்.

“இப்படி அசிங்க அசிங்கமா பொம்பளைங்களை போட்டோ எடுக்கிறீர்களே, உங்க மனசில ஒன்னுமே தோணாதா?”

“தோணும்.”

“ஐயோ” கவுசல்யா கூவினாள்.

“என்ன தோணும்னு கேளு?”

“என்ன தோணும்?”

“ஐயோ பாவம்னு தோணும்.”

“நிஜந்தானா?”

“உன் தலைமேல சத்தியமா நிஜம்.”

“என்னை மட்டும் நாள் தவறாம தொந்தரவு பண்ணீங்க.”

“நீ என்ன புருஷன்னு மதிக்கற. நான் உன்னைப் பொண்டாட்டின்னு மதிக்கறேன். பரஸ்பரம் மதிப்பில் உண்டாகற சந்தோஷம் அது. என்னைய பொறுக்கின்னு நினைக்கற பொம்பளைய என்னால தொட முடியாது”

“நீங்க பொறுக்கி இல்லையா?”

“என்னைக் கொன்னு போட்டாக்கூட அந்தக் குணம் வராது.”

“நீங்க பொறுக்கிதான்.”

“ஆய்...”

“என்கிட்ட மட்டுமே ஆட்டம் போடற பொறுக்கி” கவுசல்யா மடியில் உட்கார்ந்து கழுத்தைக் கட்டிக் கொள்வாள். அவள் ஏழு மாச வயிறு இருப்பில் முட்டும். அவளின் கர்ப்பிணி சந்தோஷம் கன்னத்தில், கண்களில் தெரியும்.

ஆணும் பெண்ணும் கலவியில் ஈடுபடுவது இந்த கர்ப்ப விஷயத்திற்காகத்தான். தன்னால் கர்ப்பமாக்கப் பட்ட பெண்ணை மடியில் வைத்துக் கொஞ்சுவது மிகப் பெரிய சந்தோஷம். உன் கர்ப்பத்தைத் தாங்குகின்ற என்னைத் தாங்கு என்று பெண் ஆண் மடியில் அமர்வது முழுமையான நம்பிக்கை. எதுவும் பேசாமல் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டு இருப்பது களங்கமில்லாத நிறைவு. இதெல்லாம் குளியல் தொட்டி பெண்ணிடம் கிடையாது.

வீட்டிற்குப் போய் கவுசல்யாவிடம் குளியல் தொட்டி பெண்ணுக்கு சாட்டின் துணி கொடுத்ததைச் சொல்ல வேண்டும். அதை மொத்தமும் கேட்டு விட்டு அவள் ரவியின் முகத்தைத் திருகுவாள். அவள் முகத்தைக் கையில் ஏந்தி, “நீங்க ஏன் இவ்வளவு நல்லவரா இருக்கிங்க?” என்று கொஞ்சுவாள். நல்லவனாக இருப்பது பாராட்டப்படும். பாராட்டப்படுவதும் சந்தோஷம்.

ரவியின் அப்பா நல்லவர், அம்மா உத்தமி, அக்காள் பத்தினி, மனைவி தேவதை, அதனால் ரவியும் நல்லவனாக இருந்தான். இயல்பிலேயே அவனிடம் நல்ல குணங்கள் இருந்தன. இரக்க உணர்ச்சி அதிகம் இருந்தது.

சுரேந்திரபாபு கேமிரா கடன் கேட்டபோது இந்த இரக்க உணர்ச்சி அதிகப்பட, நிக்கான் கேமிராவையும் ஸுமையும் கடன் கொடுத்தான். ஒன்பதாயிரம் ரூபாய் விலை உள்ள பெட்டியை யாரும் சட்டென்று தர மாட்டார்கள்.

“வேற எதுவான்னாலும் கேள், கேமிரா. கேட்காதே” என்று சொல்லி விடுவார்கள்.

சுரேந்திரபாபு நல்ல போட்டோகிராபர். ஆனால் சாப்பாட்டிற்கே கஷ்டப்படுகிறான். லைட்டிங் கச்சிதமாய் செய்வான், எள் என்பதற்கு முன் எண்ணெயாய் நிற்பான். கூடமாட உதவிகள் செய்து போட்டோ காசு வாங்கிப் போவான். நல்ல போட்டோ கிராபருக்கு நல்ல ஹெல்ப்பர் தேவை. சுரேந்திரபாபு நல்ல ஹெல்ப்பர். நல்ல போட்டோ கிராபர்.

ஒரு நல்ல போட்டோகிராபர் சாப்பாட்டிற்கு கஷ்டப்படக்கூடாது.

ரவி இந்த இருபத்தி ஏழு வயது வரை சாப்பாட்டிற்கு கஷ்டப்பட்டதில்லை. காசு இல்லையே என்று கஷ்டப்பட்டதில்லை. இன்னும் கார் வாங்க முடியவில்லையே என்கிற ஆதங்கம் இருக்கிறதே தவிர அடிப்படை வசதிகளில் குறைவில்லை. ரவி வாயில் வெள்ளிப் பாலாடையோடு பிறந்தவன். தங்கத் தட்டுக்குத் திட்டமிடுபவன். கடினமாக உழைத்தால், கனவு காணாது போராடினால். தங்கத்தட்டு நிச்சயம் கிடைக்கும். புதிய மாருதி கார் வாங்கிவிட முடியும்.

கார் வாங்குகிற ஆசைக்கு முன்னர் வேறு செலவுகள் இருக்கின்றன, கவுசல்யாவின் சீமந்தச் செலவு பத்தாயிரம் ஆகும். அக்கா சீதாலட்சுமி இரண்டாவது பிள்ளைப் பேறுக்கு வந்து இருக்கிறாள். அதற்கு ஒரு ஆறாயிரம் ரூபாய் செலவாகும். அப்பாவை வேலூர் ஆஸ்பத்திரிக்கு அழைத்துப் போய் ஒரு வாரம் வைத்து இருந்து கொண்டு வரவேண்டும். அதற்கு ஒரு பதினைந்தாயிரம் ரூபாய் கையில் இருக்க வேண்டும். அதற்காகத்தான் இந்த சினிமாப் பார்ட்டியையும் ஒப்புக் கொண்டது. இரண்டாயிரம் ரூபாய் அட்வான்ஸ் வாங்கியது குறைந்த பட்சம் ஐந்தாயிரம் ரூபாய் இதில் பார்த்துவிட முடியும். காசு, காசு முக்கியம், தெய்வம், வெள்ளி ஸ்பூனோ, தங்க ஸ்பூனோ காசு தொடர்ந்து சம்பாதித்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும்.

நானைக்கு சுரேந்திரபாபு வந்தால் அவனை டார்க் ரூமில் வைத்துக்கொண்டு, இரண்டே காலுக்கு ஒன்றே காலடி இருபத்தி இரண்டு படங்களையும் கழுவி எடுத்து விடமுடியும்.

சுரேந்திரபாபு கொஞ்சம் ஆசை உள்ளவன்.

“யாரு அண்ணே இந்தக் குட்டி? டக்கரா இருக்கே?” படம் பார்த்துவிட்டுக் கேட்பான்.

“அட்டே, லைட்டிங் பண்ண நான் வராத போயிட் டேனே” ஆதங்கப்படுவான்.

அவனிடமும் வெள்ளை சாட்டின் துணியை வீசியதைச் சொல்ல வேண்டும். அப்படிச் சொல்வதில் நிச்சயம் ஒரு சந்தோஷம் இருக்கிறது.

நல்லவனாக இருப்பது கூட கர்வம் மிக்க செயல், தான். ஒருவன் பல கஷ்டங்களுக்கு இடையேதான் நல்லவனாய் இருக்க முடியும்.

இரண்டாயிரம் ரூபாய் அட்வான்ஸ் இந்த சினிமா கம்பெனி தந்திருக்கிறது. தலைவாழையிலை சைசுக்கு பெரிய பெரிய படங்கள் அவர்களுக்குத் தரவேண்டும். தந்த உடனேயே மீதிக் காசு வாங்கிவிட வேண்டும். ஆறு ஏழு ரூபாய் பில் போட முடியும்.

காசு—காசு முக்கியம் என்பதால்தான் இந்த மாதிரி போட்டோ எடுக்க வேண்டிய நிர்பந்தம். குளியல் தொட்டியில் நடனமாடும் பெண்ணை அரைகுறை ஆடையில் ஊற வைத்து எடுக்கிற பாவம்.

இப்படிப்பட்ட உத்யோகம் நல்லதா கெட்டதா தெரியவில்லை, இதனால் ஏதும் பழி பாவம் வருமா தெரியவில்லை.

இதற்கு நான் காரணமில்லை என்று வெளி மனசு சொன்னாலும் உள்மனசு நீயும் உடந்தை என்று சொல்வது போல் ஒரு பிரமை.

அப்பாசெய்கிற தவறு பிள்ளை தலைக்கு வரும் என்று அப்பா அடிக்கடி சொல்வார். தான் தவறே செய்யாத ஆள் என்று பெருமைப்படுவார். அதனால்தான் குழந்தைகள் திறமையாய், நல்ல குணமாய் இருக்கிறதென்று பிறரிடம் பேசுவார்.

அரை நிர்வாண போட்டோ எடுப்பது தவறா தெரியவில்லை. கவுசல்யாவின் வயிற்றில் வளரும் பிள்ளைக்கு இதனால் கெடுதல் வருமா தெரியவில்லை. அந்தப் பெண்ணை, இந்நேரம் மசிய வைத்திருப்பார்கள். தயாரிப்பாளரும், டைரக்டரும் ஒரே அறையில் ஒரே பெண்ணோடு, ச்சே வேண்டாம். எனக்கு எதற்கு இந்த சிந்தனை.

“நான் போட்டோகிராபர், தொழில் முறை போட்டோகிராபர், என்னால் யாருக்கும் எந்த தொந்தரவும் கிடையாது, யார் மனதும் வேதனைப் பட்டது

கிடையாது. எனக்கு எவரும் வேதனை தரப் போவதில்லை.

அவன் வீட்டு வாசலுக்கு வந்தான். தோட்டக் கதவு திறந்து ஸ்கூட்டரை உள்ளே தள்ளினான். அவன் வண்டிச் சப்தம் கேட்டு கவுசல்யா மெல்ல எழுந்து வந்து கதவு திறந்தாள். சிரித்தாள்.

4

“என்னா சிரிப்பு”

“ஒண்ணுமில்ல, நேரத்தோட வந்துட்டிங்களைப் பொண்டாட்டி ஞாபகமானனு நினைச்சுக்கிட்டேன், சிரிப்பு வந்தது.”

“சின்ன வேலை முடிச்சுட்டேன். வீட்ல யாரும் இல்லையா?”

“இல்லை”

“எப்படி உன்னைத் தனியா விட்டுட்டுப் போனாங்க”

“அம்மா அப்பாவ கூட்டிட்டு செக்கப்புக்கு போயிருக்கு, உங்க தங்கச்சி இரண்டு மணிக்குப் போச்சு”

“எங்கே...?”

“அதெல்லாம் நான் கேட்கறதில்ல. எங்கியோ போவும். இருட்டின பிறகு வரும்”

“யாராவது கேட்க வேணாமா?”

“எனக்கேன் வம்பு, வீட்ல பெரியவங்க கேட்டாலே சரியா பதில் சொல்லாது. நான் எதுக்கு கேட்கணும்?”

“சரி எதுனா போன் வந்துதா?”

“எங்கம்மா போன் பண்ணாங்க. நாளைக்கு வளை காப்புக்கு கூப்புட வாராங்களாம். உங்களை வீட்டுல இருக்கச் சொன்னாங்க”

“எப்ப?”

“சாயந்திரமா?”

“சரி அப்புறம்”

“கொஞ்ச நேரத்துக்குமுன் உங்க பெரிய தங்கச்சி வீட்டுலேர்ந்து போன் வந்தது. அவங்க வீட்டுக்காரர் போன் பண்ணாரு. பையன் நினைப்பாவே இருக்கேன். சனி ஞாயிறுல வரேன்னாங்க?”

“விநோதனியும் இல்லையா?”

“பக்கத்து தெருவில் யாரோ சிநேகிதியாம். பார்க்கப் போச்சு.”

“எல்லாம் கிளம்பி போயிட்டாங்களா உன்னைத் தனியா விட்டுட்டு.”

“உனக்கு காபி முடியுமா? அலுப்பா இருக்கு”

“போடறேனே, நாளைக்கு எங்க வீட்ல வளைகாப்புக்கு அழைக்க வந்தா மத்ததும் பேசணும்.”

“பேசிடலாம். உன்னைக் கூட்டிட்டுப் போறது பத்தி நானே... பேசிடலாம்.”

பேண்ட் சட்டை களைந்து லுங்கியும், பனியனுமாய் ஹாலுக்கு வந்தான். கொஞ்சம் லெய்யில் தணிந்ததும் சூனிக்கலாம் என்று திட்டமிட்டான்.

சோபாவில் உட்காரும்போது கவுசல்யா காபி தம்ளரோடு வந்தாள்.

கா வெ—9

சிறிது நேரம் அடுப்படியில் நின்றதுகூட ஏழுமாத கர்ப்பிணிக்குக் கடினமான விஷயம் போலும். முகத்தில் பெரிய களைப்பு ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது.

அம்மாவுக்கும், சமையல் வேலை களைப்பு தந்து விடுகிறது. பெரிய தங்கை சரஸ்வதி வேலை செய்கிற பெண்தான், ஆனால் அவளுக்கும் பேறுகாலம். அது தவிர மூன்று வயது பிள்ளையைக் கண்கொத்தி பாம்பாய் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

எல்லோருக்கும் வேலை இருக்கிறது. விநோதினி கொஞ்சம் கூடமாட உதவலாம். பொறுப்பு வரவில்லை. கடைசிப் பெண் என்று செல்லம். சரி போவட்டும் போவட்டும் என்கிற அம்மாவின் தலையீடு. ஆனால் அவளிடம் ஒரு துடிப்பு இருக்கிறது. செய்ய வேண்டும் என்று தீர்மானித்தால் செய்து முடிக்கும் வேகம் இருக்கிறது. அவளுக்காய் தோன்ற வேண்டும்.

நாலு வருடத்து நெகடிவ்வை வகைப்படுத்த உட்கார்ந்து திண்டாடியபோது ஒரே நாளில் சகல நெகடியும் உற்று உற்றுப் பார்த்து திரைப்பட வாரியாய் கல்யாணம் கல்யாணமாய் பிரித்து வைத்தான். இயற்கைக் காட்சிகள், இதர படங்கள் என்று பிரித்துக் கொடுத்தான்.

“கஷ்டப்பட்டு செய்திருக்க. உனக்கு என்ன வேணும் கேள்” என்று கேட்க ‘ஒரு நூறு ரூபாய் கொடு’ என்று பளிச்சென்று கேட்டான்.

“நூறு ரூபாயா உனக்கு எதுக்கு?”

“அப்ப வேணாம்.”

“வேற எதுனா புடவை, ரவிக்கைன்னு கேட்பேன்னு நினைச்சேன்.”

“ஏன் எங்கிட்ட துட்டா கொடுத்தா நாங்க வாங்கிக்க மாட்டோமா?”

கொடுத்தான்.

என்ன வாங்கினாள்... தெரியவில்லை.

இப்படி துட்டு தரது தப்பு என்று நாலு நாட்கள் பொறுத்து கவுசல்யா சொன்னபோது, “இதோ பார் இது எனக்கும் எங்க அண்ணனுக்கும் உண்டானது... நீ அனாவசியமாக தலையிடாதே” என்று கத்தினாள்.

இன்னும் நாலுநாள் போக கவுசல்யா குமட்டி வாந்தி எடுப்பது பார்த்துவிட்டு அவளைக் கைத்தாங்லாய் படுக்க வைத்துவிட்டு வேலைகள் மொத்தமும் கவனித்தாள்.

விநோதினி ரசம் வச்சது... விநோதினி துவையல் அரைச்சது. விநோதினி வீடு பெருக்கிற்று. எல்லோரும் எல்லோரும் பேச சாதாரணமாய் எடுத்துக்கொண்டாள்.

ரவி வியப்பும் கவலையும் கொண்டான்.

“அது வயசுங்க... செல்லமா வளர்ந்த வயசு, பொண்ணும் அப்படித்தான். இரண்டும் கெட்டானா இருக்கும். அதட்டினா எகிறும். அன்பா சொன்னா கட்டுப்படும். வீட்டில் அதுக்கு அப்பா அம்மா இருக்கிறபோது நீங்க அவங்களை மீறி கண்டிக்க முடியாது.”

“ஏன் கண்டிக்க முடியாது.”

“என் தலை உருளும், நீங்க கண்டிச்சா உங்க பக்கம் தான் நான் நிக்கணும், நான் சொல்லிக் கொடுத்து நீங்க பேசறா மாதிரி ஆயிடும். இரண்டு தங்கச்சி இருக்கேன்னு கவலைப்பட்டுதான் கொடுத்தாங்க என்னை உங்களுக்கு”

“நீ வரபோதே ஒருத்தி கல்யாணம் முடிஞ்சி போச்சே.”

“அத்தோட போச்சா... புள்ளை பேறுக்கு வரமாட்டாளா. இங்கே வந்து செஞ்ச முதல் வேலை உங்க பெரிய

தங்கச்சி புடவைதோச்சு போட்டது தானே.... நிறைமாசம் புடவையை வண்ணானுக்குப் போட்டுட்டா வண்ணானுக்கு போட்டுட்டா வண்ணானுக்குப் போட்டுட்டான்னு நலைஞ்சு பேரைக் கேட்டுட்டா... வேணாங்க, என்கிட்ட கொடுங்க நான் தோச்சு போடறேன்னு நான் தோச்சேன்.

“புரியுது.”

“தோச்சதுல ஒண்ணும் குறைஞ்சுடலை. நானும் உண்டாயிருக்கிறேன். என் துணிய யார் தோச்சு போடு வாங்க, இங்க யாரைக் கேட்க முடியும்.”

“என்னாண்ட கொடு.”

“வேற வினையே வேணாம்.”

“எங்க வீடு புடிக்கலையா உனக்கு.”

“எல்லாம் நல்லவங்கதாம்பா. எதுக்கும் தலைல ஐஸ் வச்சா மாதிரியே பேசணும். அதென்னவோ வாய திறந்து பாராட்டினவங்கதான் ரொம்ப நல்லவங்கன்னு ஒரு எண்ணம். பொய்யாவும் பாராட்டலாம். தெரியலை உங்க வீட்ல யாருக்கும்.”

“எங்கப்பாரே அந்த மாதிரிதான் கொஞ்சம்.”

“கொஞ்சம் என்ன. உங்கப்பாவாலதான் எல்லோர் பழக்கமும். வகை தொகை தெரியாம கிடக்குது.”

“ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து எழுவத்தஞ்சுல அண்ணாதுரை மாலை போட்டார்ன்னு இப்பமும் புதுசா சொல்றாங்க.”

“ஆமா அப்ப எனக்கு ஆறு வயசு. அதே மாலையை என் கழுத்துல போட்டு நான், அப்பா. அண்ணாதுரை எல்லாம் ஒரே போட்டால...”

“கஷ்டம்மா சாமி. அதுக்கப்பால உங்க வீட்ல எந்த விசேஷமும் நடக்கலையா.”

“இல்லை. எதுவும் நடக்கவில்லை. கூட்டம் நடத்த நூற்றியொரு ரூபாய் தந்த அப்பாவுக்கு மலர் மாலை தரப்பட்டதுதான் இந்த வீட்டின் மகத்தான நிகழ்ச்சி. அவர் கட்சி ஆள் இல்லை அனுதாபி. இப்போது அனுதாபிகூட இல்லை. ஆனால் அந்த மலர் மாலை நிகழ்ச்சி தான் இன்னமும் பெருமையாய் பேசப்படும் விஷயம்”

“வாழ்க்கை ரெயில் தண்டவாளம் மாதிரி சிறிதுகூட அகலம் குறையாது, ஒரே அளவாய் போய்க் கொண்டிருக்கிறது.”

“பெரிய பணக்கஷ்டம்... கஷ்டம் வந்ததில்லை. சண்டை சச்சரவுகள் ஏற்பட்டதில்லை”

“எங்களுக்கு சீர் செனத்தி வேணாம், நல்ல குணவதியா பொண்ணு வேணும். நாலு மருமவ... இவ வந்தா அஞ்சாவது, ஒன்று இருக்க வேணும். கட்டாயமில்லை. வந்து போயிட்டு இருக்கணும். மாமனார், மாமியார்னு தாங்க வேணும். தன்மையா பேசிப் பழகணும்.”

“பெரிய தங்கைக்கு வரன் அப்படித்தான் வந்தது. குடும்பத்தின் அமைதி பற்றி கேள்விப்பட்டதான் பெண் எடுத்தார்கள்.”

“நீங்க சீரு செனத்தி வேணாம்னா நாங்க வுட்டுறதா செய்வோம். செய்ததுக்கு சந்தோஷப்பட்டார்கள். நாலு பேரிடமும் சொல்லி பாராட்டினார்கள். அவர்கள் பக்கமிருந்த ஒரு பெண்ணை ரவிச்சந்திரனுக்குக் கேட்டார்கள்.”

அப்பா அதையே சொன்னார்கள். “எங்களுக்கு சீரு, செனத்தி வேணாம். நல்ல குடும்பமா நல்ல குணவதியா வேணும்.”

நாலுபக்கம் விசாரித்து விட்டு சம்மதம் சொன்னார் அப்பா. அங்கே சீரும், செனத்தியும் குறைவின்றி நடந்தது.

“நம்ம ஜாதில கல்யாணத்துக்கு ரொம்ப துட்டு செல வழிக்கிறோம்” அப்பா சம்பிரதாயமாகச் சொன்னார்.

“வேற எதுக்குச் செலவழிக்கணும், சொல்லுங்க” கவுசல்யா வீட்டில் பிடித்துக் கொண்டார்கள். ‘குடிக்கற தில்லை. குதாடறதில்லை, கெட்டபொம்பளை தொடுப்பு இல்லை. வைகுண்ட ஏகாதசி மறுநாள் ஆயிரம் பேருக்கு சோறு போடறது தவிர பெரிய செலவு இல்லை. அவன் புண்ணியத்துல நோவு, நொடி இல்லாது இருக்கும், கஷ்டப்பட்டு சம்பாதிக்கறம். பொண்ணு கல்யாணம் பெரிசில்லையா எங்களுக்கு?”

அப்பா சிரித்தபடி வாய்ப் பொத்திக் கொண்டார்.

“எதுக்கு சீரு செய்வது தெரியுங்களா?”

“தெரியலை சொல்லுங்க.”

“நான் படா ஆசாமின்னு காட்டறதுக்கு இல்லை, ஷோ பிசினஸ் இல்லை. ஒரு கஷ்டம்னு உங்க வீட்ல வந்தா பயந்திராதிங்க. எங்க பொண்ணைக் கஷ்டப்படுத்திராதிங்க. நாங்க இருக்கோம். எங்களுக்கு உதவி செய்ய முடியும்னு காட்டறதுக்கு.”

“அட்டா.”

“உங்களுக்கு கஷ்டம் வரணும்னு நான் சொல்லலை. வந்தா சம்பந்திமார் வீடு இருக்குதுன்னு தோணும்.”

“கஷ்டம் வராதயே தோணுதய்ய.”

“எப்படிங்க”

“ஆப்பம், தேங்காப் பால் கொடுத்திங்களே, மறுவீடு அழைப்புக்கு ஆறு தின்னுட்டேன், ருசியா தின்றப்ப எல்லாம் உங்க வீட்டு ஞாபகம்தான்.”

வாய்விட்டுச் சிரித்தார்கள்.

மறுநாள் மோட்டார் சைக்கிளில் எவர்சில்வர் தூக் கில் மைத்துனர் குடு ஆறாத ஆப்பம் பத்தும், தேங்காய்ப் பாலும் தந்துவிட்டுப் போனான்.

வெறும் பாத்திரம் திருப்பித் தருவாங்களா... அம்மா முறுக்கு, சீடை, இதற்கென்று செய்து அனுப்பினாள்.

ஒன்றுக்குள் ஒன்றாய் பெண் கொடுத்து பெண் எடுத்த மாதிரி இருந்ததால் நல்லது கெட்டதுக்குப் போக வேண்டியிருந்தது.

“என்ன சம்பந்தி சுருட்டு புடிக்கிறீங்களாமே. உங்க மக கவுசல்யா சொல்லி வருத்தப்பட்டுச்சு” அப்பா கேட்டார்.

“எப்பன்னா ஒண்ணு ரெண்டு அவ்வளவுதான்.”

“இருமறீங்களாமே.”

“பனி.”

“நீங்க செய்யறது நல்லா இல்லை. குடிக்கறமா குதாடறமான்னு அருமையா பேசினிங்க. இப்ப சுருட்டுல மாட்டிட்டு கஷ்டப்படறீங்க.”

“பழக்கமாயிடுச்சு வுட முடியலை.”

“நான் ஒண்ணும் குத்தமா சொல்லலை. உடம்புக்குக் கெடுதல்னு தெரிஞ்சு அந்த சனியனைப் புடிப்பானேன்.”

“வுட்டுறேன்.”

ரவியின் மாமனார் உயிரை விட்டார். மூச்சுத் திணறல் ஏற்பட்டு மூன்று நிமிடத்தில் மாரடைப்பு ஏற்பட்டு விட்டது.

அப்பாதான் போன் எடுத்து, விஷயம் தெரிந்தார். ரவி ஊரில் இல்லை, பிரைவேட் டாக்சியில் கொண்டு வரச்சொல்லி வண்டி வந்த பிறகு மெல்ல கௌசல்யா விடம் அப்பாவுக்கு உடம்பு சரியில்லை, போய் பார்த்து விட்டு வரலாம் வா என்று தெரிவித்து வீட்டுக்கு அருகே வண்டி போகும்போது தகவல் வெளியிட்டார்.

“எதுக்கு சீரு செய்யறது...ஷோ பிசினஸ் இல்லை... உங்களுக்கு ஒரு கஷ்டம்னு வரபோது சம்பந்தி நினைப்பு வரணும். எங்க பெண்ணைக் கஷ்டப்படுத்தாத எங்கிட்ட இது செய்யுங்கன்னு கேட்கணும்” “இப்படி நெஞ்சு நிமிர்த்தி சொன்னவருக்கு அப்பா செய்ய வேண்டிய தாயிற்று.

பிள்ளைகளும், பெண்களும், மனைவியும், சுற்றமும் புரண்டு அழுதபோது திடமாய் நின்று கருமாதி காரியம் வரை முடிக்க வேண்டியிருந்தது.

“உங்களுக்கு ஒரு கஷ்டம் வந்தா என்கிட்ட வரணுமனு நெஞ்சு நிமிர்த்தி பேசிட்டு எங்களைத் தனியா வுட்டுட்டுப் போயிட்டாரே” மாமியார் புலம்பினாள்.

“யாரு தனி...அப்படி தனியா வுட்டுருவோமா...டேய் ரவி உம் பொண்டாட்டி ரெண்டு மாசம் இங்ஙன இருக்கட்டும். நீ இங்க வந்து போயிட்டிரு”

கவுசல்யா குல் கொண்டது அவள் வீட்டில்தான்.

அப்பா கேள்விப்பட்டு வந்து கவுசல்யாவைப் பார்த்தார்.

“நம்ம சம்பந்திதான் பேரப் புள்ளையா பொறக்கப் போறாரு. கவலையே படாதீங்க.”

“பொண்ணா பொறந்துட்டா”

“சம்பத்தி ஆத்தா பொறந்ததுன்னு நினைச்சுப்பம்”

“பெரிய மனசு பெரியமனசு, இந்தக்காலத்துல இப்படி பேசற மனுஷாள் உண்டா” மாமி நெகிழ்ந்து போனாள். “இருக்கச் சொல்லுடி உன் மாமனாரை... வருவாருன்னு ஆப்பத்துக்கு அரைச்சு வச்சிருக்கேன்”

“வேணாம்”

“ஏன்?”

“அன்னிக்குக் கொடுத்தனுப்பிச்சிங்களே... அது போதும். இந்த அன்புக்குக் கட்டுப்பட்டுத்தான் வரதும் போறதும்” உங்க புருஷன் இல்லாத பலகாரம் தனியா சாப்பிட புடிக்கலை”

மறுத்தலிலும் அன்பு வெளி வருமா... வந்தது.

கவுசல்யாவுக்கு மாமனார் தெய்வம். மாமியார் உயிர்.

சுருட்டு இல்லை. குடி இல்லை. கூத்தி இல்லை. அப்பாவுக்கும் மார்பு அடைத்தது வயசு. வயசுக்கு ஏற்பில்லாத பெரும் தீனி.

மசாலா கடலை சாப்பிடற வயசா இது...ஊருக்கெல்லாம் உபதேசம் பண்ணிட்டு இப்படி படுத்துகிட்டா... மாமியார் வந்து ஆஸ்பத்திரியில் பார்த்துவிட்டுச் சத்தம் போட்டாள். திட்டினாள்.

திட்டுவதில் அன்பு வெளி வருமா...?

வந்தது.

“ஏண்டி டி.வி.யில தினம் தினம் சொல்றான் பார்க்கலையா... கொழுப்பு இல்லாத எண்ணெய் நெஞ்சு

அடைக்காத பொருளுன்னு... அதுல சமைக்க வேண்டியது தானே கடலெண்ணெய் வேணாம்" கவுசல்யாவைத் திட்டிவிட்டுப் போனாள்.

இடது பக்க வால்வு பழுது, ஆப்ரேஷன் பண்ண முடியாது. வயசாகிவிட்டது. உடம்பு தாங்காது. அப்படியே பொத்தின மாதிரி இருப்பது நல்லது.

நடமாடவே அவரை யாரும் விடவில்லை.

மெல்ல நடந்து மூன்று தெரு தள்ளியிருக்கும் சம்பந்தி அம்மாளின் இரண்டாவது பையன் வீட்டிற்குப் போய் வருவார். அது ஒரு நடை எல்லையாக வைத்துக் கொண்டார்.

"டேய் அவருக்குன்னு எப்பவும் அங்க ஒரு சேர் பிரிச்சு போட்டு வை... உள்ள வாங்கன்னு மரியாதையாக கூப்பிடு. உட்காரட்டும். உட்கார்ந்து வியர்வை அடங்கினதும் போகட்டும். காபி கொடுத்துறாத. வேற ஏதாணும் கொடு. மீ போடு. ஒவ்வொரு தடவையும் மறக்காம கூட வரட்டுமான்னு கேளு"

சம்பந்தியம்மாளின் இரண்டாவது பிள்ளை இல்லாது போனால் அவளின் மருமகள் வரவேற்பாள். உபசரிப்பாள்.

ஊர் கதை பேசிவிட்டுத் திரும்புவது தினசரி வழக்கம். உட்கார்ந்து தினசரி அரை மணி பேசுவதாலேயே இந்தப் பக்கத்து மனிதர்கள், அந்தப் பக்கத்து மனிதர்கள் பரிச்சயம் அதிகமாயிற்று.

சம்பந்தியம்மாளின் இரண்டாவது மகனின் மாமியார், மூன்றாவது மகளின் மாமனார், மைத்துனன்னு என்று பெரிய வட்டம் பரிச்சயமாயிற்று. அந்த வட்டத்தில் வயதின் காரணமாகவும், ஒழுக்கத்தின் காரணமாகவும் பொருளாதார உயர்வின் காரணமாகவும் அப்பாவுக்கு பெரும் மதிப்பிருந்தது.

மனித வாழ்க்கையில் சந்தோஷத்துக்கான காரணம் காசு வசதி மட்டுமில்லை. பிள்ளைப்பேறு மட்டுமில்லை. நோய் நொடிகளற்ற வாழ்க்கை மட்டுமில்லை. கவுரவம் ஒரு முக்கிய விஷயம்.

ஒரு சபையில் ஆள் நுழைய "ஐயா வாங்க" என்று பத்து பேர் எழுந்து நிற்க கவுரவம். வந்தவர் அமர்ந்த பிறகு மற்றவர் அமரும் பாங்கு. "எங்க பக்கம் வயசுல பெரியவங்க யாருமில்லை. அதனால் முதல் பத்திரிகை ஐயாகிட்ட கொடுத்து ஆசீர்வாதம் வாங்கணும். ஐயா வந்து நின்று நடத்திச் கொடுக்கணும்."

அப்பாவுக்குக் கிடைக்கிற கவுரவத்தை அந்தக் குடும்பம் முழுவதும் உணர்ந்து நன்றாய் அனுபவிக்கும்

"வீட்ல பொண்ணு பெரிசானதுக்கு போட்டோ எடுக்கணும்னின்களாம்."

"ஆமா நீங்க யாரு."

"போட்டோகிராபர்."

"சின்ன பிள்ளையா இருக்கியே... பொண்ணு கூச்சப் படுமே. இரு வரேன். ஏய்..." ஒரு நடுவயசு முகம் சுருக்கி உள்ளே போகும்.

"யாரு அனுப்பினது?"

"எங்க அப்பா சாமிப்பிள்ளை."

"யாரு பெரியவரா?"

"ஆமா,"

"அவரு மகனா நீ?"

"ஆமா."

“அட முன்னடியே சொல்லக் கூடாது? நான் என்னவோ தெருமுனை போட்டோ கடைக்காரன்னு நினைச்சுட்டேன். தப்பா நினைக்காதீங்க தம்பி. பாப்பா இங்க வா... இது பொண்ணுங்க. இந்த ட்ரஸ் போறுங்களா?”

“ரோஸ், சிகப்புல ஏதுனா இல்லியா?”

“ஏண்டி சிகப்புல ஏதுனா புடவை இருக்கா?”

“பச்சை கூட பரவாயில்லை.”

“நீங்களே கேளுங்க தம்பி. நம்ப புள்ளைதான். பெரியவர் மகன்.”

ஆண்கள் வெளியேறிவிட நாலு பெண்களுடன் லைட் போட்டு வயதுக்கு வந்த பெண்ணை அலங்கரிக்கச் சொல்லி இப்படி அப்படி நிற்கச் சொல்லி வண்ணமாய் எடுத்துத் தள்ளுவான்.

அப்பாவின் மதிப்பு அங்கே பிள்ளைக்குக் கிடைத்தது.

உறவுச் சற்று வட்டம் பெருக நிறைய ஆர்டர்கள் கிடைத்தன. நிறைய கல்யாணம், நிறைய சடங்கு, சில சமயம் நாலு உதவியாட்கள் தேவையாயிற்று. நாற்பது சதவிகிதம் லாபம் இருந்தது. நாலைந்து வித கேமிராக்கள் வாங்க முடிந்தது. முன்பக்க ஒட்டுக்கூரை இடித்து தளம் போட்டு மேல்கூரை ஒட்டி ஹாலுக்கு மொசைக்கிடைத்து மேல் பகுதியில் எவர் குறுக்கீடுமின்றி மனைவியுடன் சல்லாபிக்க முடிந்தது.

இதெல்லாம் மீறி இப்போது லேசாய் விநோதினியை பற்றி ஒரு கவலை.

இத்தோடு பெரிய தங்கையின் பிள்ளைப் பேறுக்கு அழைக்க உதவி செய்ய ஆள் தேவை.

“என்ன எங்கியோ யோசனை” ஆள் இல்லாத சவுகரியத்தில் கவுசல்யா ரவிச்சந்திரனுக்கு அருகே புடவை நெகிழ உட்கார்ந்தாள்.

விநோதினி வரலையே என்று மறுபடி இவளிடம் சொல்வது தவறு தானே தன் தங்கையை மனைவிக்கு. எதிரே தவறாப் பேசக்கூடாது. விநோதினி வரட்டும், தனியே கூப்பிட்டு பேசலாம்.

“வளையல் போடணும்னியே... எத்தினி சவரன்.”

“ரெண்டுலேயும் போடலாம் அஞ்சிலேயும் போடலாம்”

“அஞ்சா”

“முடிஞ்சதுதானே... கட்டாயமா என்ன?”

“சரி அப்புறம் சத்திரம் பார்த்து.”

“சத்திரமா.”

“நமக்குதான் உறவு கும்பலே ஜாஸ்தியாச்சே முதல் பிரசவத்துக்குத்தான் சாப்பிடப் போறோம். ஒருநாள் தான் காலைல ஆரம்பிச்சு மதியானம் முடிஞ்சிடும்.”

காசு செலவு என்பது கூட கவலையில்லை, அலைந்து ஆடி கூட நின்று குறைவறச் செய்ய வேண்டும்.

வேலைகள் நிறைய இருக்கின்றன. இந்த நேரத்தில் இந்த வேலை வந்திருக்கிறது. ஸ்டேடியோ பக்கம் போகவே முடியாது. அதே சமயம் கவுசல்யாவும் முக்கியம்.

பேப்பர், பேனா எடுத்து மடமடவென்று கணக்கு போட்டான். இருபத்தி ஆறாயிரம் ரூபாய் என்று பேப்பர் கணக்கு காட்டியது. ஐந்து சவரன் வளையலே பெரிய தொகையாக இருந்தது. குறைக்கக் கூடாது.

“முதல்ல வளையல் வாங்கிட்டு வந்துடலாம். நீ என் கூட வர்றியா கவுசல்யா.”

“வீட்ல யாரும் இல்லை. பூட்டிக்கிட்டா போறது...”

“பக்கத்து வீட்ல சாவி கொடுத்துட்டு போலாமே.”

பத்து நிமிஷத்தில் கவுசல்யா உடுத்திக் கொண்டு கிளம்பினாள். அவளுக்கு மறுபடி மூச்சிறைத்தது. பக்கத்து வீட்டுக்கு சாவி கொண்டு போகும்போது அதிகம் தள்ளாடினாள். நகை வாங்கப் போகிறோம் என்று பக்கத்து வீட்டில் சொல்ல விருப்பமில்லை. அம்மா வீட்டுக்கு ஒருநடை போய் வருகிறேன் என்று பொய் சொன்னாள்.

“ரொம்ப குலுங்காத ஓட்டுங்கப்பா” மோட்டார் சைக்கிளின் பின்சீட்டில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

நாலு வளையல்கள் ஐந்து சவரனில் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டன.

“போட்டுக்கம்மா, போட்டுக்கம்மா” கடைக்காரர் கர்ப்பிணி என்கிற வாஞ்சையில் கெஞ்ச, கைகளில் வளையல் அணிந்து வளையலுக்கான பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தாள்.

அசாத்திய களைப்பு வீட்டுக்குள் நுழைந்ததும்வந்தது.

வினோதினி சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தது. ரவியின் பெரிய தங்கையை மாப்பிள்ளை ஒருநாள் தங்கறதுக்கு கூட்டிப் போனாராம். குழந்தையைப் பார்க்க ஆசையாம். குழந்தை ஆசையா, பொண்டாட்டி ஆசையா? புரியவில்லை.

வர வெள்ளிக்கிழமை இன்னிலேர்ந்து ஆறாம்நாள் வளைகாப்பு. மாமனாரும் மாமியாரும் அறிவிக்க, வீடு பத்திரிகை எழுதுவதில் இறங்கியது.

“நான் சொல்றத அப்படியே எழுது ரவி” அப்பா கூட்டளையிட, பேனா தேடி ரவி எடுத்துத் தயாராக,

“பிள்ளையார் சுழி போட்டுக்க.”

ரவி பிள்ளையார் சுழி போட்டான். பேனா எழுத வில்லை. அழுத்தி எழுதினான், பேப்பர் கிழிந்தது.

“இவன் ஒரு தண்ட கருமாந்திரம். பேப்பர் இப்படி கொண்டா” பேப்பர் கைமாறியபோது அங்கே குண்டு வெடித்தது.

5

குண்டு வெடித்து இருபது நிமிடத்தில் சென்னைக்குத் தகவல் கிடைத்தது.

பத்து நாற்பது.

சென்னை உறங்கத் துவங்கியிருந்தது. பதினோரு மணிக்கு சில பேட்டைகளில் தலைவர் மறைவு செய்தியை ஜனங்கள் நம்ப முடியாது தவித்தார்கள், பயத்தில் அலைந்தார்கள்.

பன்னிரெண்டு மணிக்குச் செய்தி ஸ்தாபனங்கள் அச்ச எந்திரம் நிறுத்தினார்கள். செய்தி அடித்தவரை உள்ள தினசரியைக் கட்டு கட்டி ஓரம் போட்டார்கள்.

தலைவரின் வாழ்க்கை வரலாறு தேடினார்கள்.

“யாருப்பா...யாருப்பா செய்திருப்பாங்க” கேள்வி கேட்டார்கள்.

ஒரு மணிக்கு கூடுதல் போலீஸ் ஆவடியிலிருந்து லாரி லாரியாய் நகருக்குள் பரவியது. பரவிய லாரியே செய்தி பரப்பியது.

“ஐயோ...ஐயோ” ரவி வீட்டு வாசலில் யாரோ ஒரு பெண் அழத் துவங்கினாள்.

இனிமே எவன் நம்ம ஊருக்குள்ள அகதின்னு வந்தாலும் வெட்டிரணும். ஒரு லுங்கி ஆள் அரிவாளுடன் தெருவில் அலைந்தான்.

தெரு விழித்துக்கொண்டது.

ரவியின் அப்பா விழித்துக்கொண்டார், விளக்கு போட்டார்.

“ரவி எழுந்திருடா. அவன் அறைக் கதவைத் தட்டினார், வாசலுக்கும்; போனார். அம்மா வாரிச் சுருட்டி எழுந்திருந்தாள். கவுசல்யா எழுந்து உட்கார்ந்து ரவிகளை பட்டனைப் போட்டுக் கொண்டாள். கண்ணாடி முன்பு நின்று இழுத்து விட்டுக்கொண்டு தலை முடியைச் சரி செய்துகொண்டாள்.

வாசலில் சத்தம் அதிகமாகியது.

“கடைசி வீட்ல நாலு அகதிப் பசங்க இருக்கானுங்க, ஒரு பொம்பளையோட. போய் வெட்டி போடுங்கடா...”

ரவி கூச்சல் கேட்டு திடுக்கிட்டு விழித்தான்.

வீடு வாசலுக்கு வந்தது. கலவரத்துடன் எட்டிப் பார்த்தது.

தலைவர் ‘வெடிகுண்டால் தாக்கப்பட்டார்’ என்று மட்டுமே செய்தி கிடைத்தது.

“எந்த இடத்துல?”

“கோயிலூர்ல”

“ஐயோ” ரவி கத்தினான்.

“என்னடா...?”

“சுரேந்திரபாபு என் காமிரா எடுத்துக்கிட்டு போயிருக்கானே”

“என்ன கேமிரா”

“நிக்கான்... என்னுது. ஸும் லென்சோட...”

“வந்துருவான் பஸ் பிடிச்ச வரவேணாமா—?”

“வெடிகுண்டு வெடிச்சருக்குன்றாங்களே, காமிரா உடைஞ்சிருந்துன்னா...”

“கண்டவன்கிட்ட ஏண்டா காமிரா குடுக்கறே?”

“நம்ம சுரேந்திரபாபும்மா”

“வருவான். அங்க ஏக கலாட்டாவாயிருக்கும். வருவான் இரு”

காலைப் பத்திரிகைகள் தலைவர் இறந்ததை, சுரேந்திரபாபு இறந்ததை, கூட்டத்தில் பலர் இறந்ததை, காயம் பட்டதை விளக்கின.

“நான் போய் சுரேந்திரபாபு வீட்ல...”

“சும்மா இருடா. வெளிவாசல்ல போற நேரமா இது”

“காமிரா போயிருச்சுப்பா”

“போட்டம். பீடை போச்சு”

“வர்ற வெள்ளிக்கிழமை வளைகாப்பு வெச்சருக்கமே அது என்ன பன்றது?” அம்மா கேட்டாள்.

“சத்திரத்துக்குச் சொல்லணும்” ரவி அலுப்பானான்.

“எதுவும் இப்ப முடியாது. வீட்டோட இருங்க எல்லோரும். விநோதினி வெளியே போவக் கூடாது, இது முக்கியம்” அப்பா கத்தினார்.

கா. வெ—10

“ஒரு வாரம் ஆனா கூட தலைவர் செத்தது பெரிசா இருக்கும். குறையாது. வீட்டோட வச்சருலாமாப்பா”

“நானும் அதான் யோசிக்கிறேன்”

“ட்ரெயின், பஸ் போவாது. ஆளுங்க வரப் போவ கஷ்டம்”

“வந்தும் அவரு செத்ததைத்தான் வளைகாப்புல பேசுவாங்க...” அம்மா நோந்து கொண்டாள்.

“வேற என்ன பேச முடியும்? சாதாரண துக்கமா அது?”

“அதனாலதான் சொல்றேன். நல்ல காரியத்துல அந்தப் பேச்சு வேணாம், வீட்டோட செய்வோம்னு”

“செலவுக்குப் பயந்து சுருக்கிட்டாங்கன்னு கவுசல்யா வீட்ல பேசினாங்கன்னா...” ரவி கவலைப்பட்டு கேட்டான்,

“புத்தி உள்ளவங்க பேசமாட்டாங்க. ஏம்மா உன் வீட்ல பேசி கேளு என்ன அபிப்பிராயம்னு” அப்பா கட்டளையிட, கவுசல்யா போனுக்கு ஓடினாள்.

“அந்தப் பொம்பளைய நெனச்சா கஷ்டமா இருக்கு”

“சம்பந்தியம்மாளா?”

“இல்லை? தலைவரு வெய்ப் ஊர் விட்டு ஊர் வந்து கல்யாணம் பண்ணி புள்ளைங்க பெத்து... ஐயோன்னு போய்ட்டிருக்கும் அதுக்கு”

“கஷ்டம்தான், வயசு வந்த பொண்ணு இருக்கில்ல தலைவருக்கு”

“புள்ளை கூட இருக்கான்”

“பாவம். மகாபாவம். சொடுக்கிற நேரத்துல கலைஞ்சு போச்சே எல்லாம்”

டி.வி. செய்தி சொல்லியது. துக்கம் கொண்டாடியது, கடைகளோ போக்குவரத்தோ இன்றி உச்சி வெய்யில் வீதியில் அயர்ந்துபோய் அமர்ந்திருந்தது.

கவுசல்யாவுக்கு போன் வந்தது. “வெள்ளிக்கிழமை வளைகாப்புசும்பிளா நடக்கட்டும். புள்ளைக்கு தொட்டில் போடறத பெரிசா நடத்தலாம்னாங்க.”

“பொழுச்சு கிடந்தா பிச்சக்காரனுக்கு. அது அடுத்த விஷயம். நம்ம வீடு உங்க வீடு போதும். இருவது, இருவத்தி அஞ்சு இலை போடற மாதிரி வச்சுக்குவம், டேய் ரவி, போய் சமையல் ஐயர்கிட்ட பேசிட்டு வர்றியா?”

“வெளியே போக வேணாம்னு கத்துறீங்க...”

“இன்னிக்கு புடிச்சாதானே முடியும். சமையல் ஆள் இல்லாட்டி உன் தலைலதான் சமைக்கறது விடியும்னு பார்க்கறேன்”

“அப்படியே பந்தல்காரனுக்குச் சொல்லு”

“எதுக்குடி”

“வாசல்ல பத்து பேர் சேர் போட்டு உட்காரலாமே.”

“நாயனம் வேணுமா?”

“காலைல மட்டும் வாசிக்கட்டும். இன்னும் அஞ்சு நாள் இருக்கே. எல்லா துக்கமும் முடிஞ்சரும். தப்பா இருக்காது. ஒரு அரை மணி வாசிக்கட்டும்.”

“புடவை துணி எடுக்கணும்”

“இரண்டு நாள் பொறுத்து எடுக்கலாம். பேங்க் இருக்காதுப்பா இரண்டு நாளைக்கு”

“அப்ப ஒண்ணு செய். சரஸ்வதி வீட்டுக்காரர்கிட்ட பேசு. ஒரு பத்தாயிரம் வாங்கிக்க. இரண்டு நாள்ல தரேன்னு சொல்லு.”

“எதுக்கு அவரண்டைபோய்...” அம்மா மறித்தாள்.

“சும்மா இரு தேவைப்படும். ஜனம் வெறுப்புல இருக்கு. இரண்டு நாள் நானு நாள் ‘பந்த’ன்னு போய்ருச்சன்னா வெள்ளிக்கிழமை வீட்டோட வச்சருக் கோமனு சொல்லு”

“பத்திரிகை”

“போட முடியாதுடா வாய் வார்த்தையா கூப்புட ணும். நானும் போன்ல பேசறேன்னு சொல்லு”

ரவி மோட்டார் சைக்கிள் உதைத்தான். ‘ஜாக்கிரதை ஜாக்கிரதை’ ஆள் ஆளுக்கு கூவினார்கள்.

எல்லோர் முகமும் குழப்பமாய் இருந்தது தெரிந்தது. அவன் மோட்டார் சைக்கிள் தெரு தாண்ட, தெரு முனையில் அவன் வீட்டையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த அம்பாஸிடர் கார் நகர்ந்து அவன் வீட்டு வாசலில் நின்றது.

“போட்டோகிராபர் ரவிசந்திரன் வீடுதானுங்களே”

“ஆமா...” கவுசல்யா சுதவு திறந்தாள்.

“ரவி இல்லீங்களா”

“வெளியே போயிருக்காரு.” கவுசல்யா பதில் சொன்னாள்.

“எங்க?”

“ஏன், நீங்க யாரு?”

“போலீஸ். எங்க போயிருக்காரு?”

“மாமா” கவுசல்யா சுத்தினாள்.

போலீஸ் படியேறியது.

அந்த வீட்டில் உள்ளவர்கள் பயத்திலும் வெளிறி னார்கள்.

6

“நாங்க ரகசிய போலீசுங்க. ஒன்னும் பயப்பட வாணாம். உட்கார்ந்து பேசலாம். இது உங்க மரு மகளா? அம்மா குடிக்க கொஞ்சம் தண்ணி கொடுங்க”

அப்பா முகம் சிவந்து கலவரமானார்.

“உங்க பையன் கேமிராதான் கடைசியா தலைவர போட்டோ எடுத்து இருக்கு. போட்டோ எடுத்த பையன் செத்துட்டான். யாருன்னு விசாரிக்க வந்துருக் கோம்”

“பையன் இப்பத்தான் வெளியே போனான்”

“பார்த்தோம்”

“அவன்கிட்டதான் கேட்கணும். எங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாது”

“எது?”

“எதுவும்”

“நாங்க எதுவும் கேட்கவேயில்லை. தெரியாது நீங்களே?”

“தலைவர் சாவு பத்தி தெரியாதுன்னேன்”

“தெரிஞ்சுக்க வந்திருக்கோம்”

“ஐயா, நாங்க நல்ல குடும்பம். மரியாதைப்பட்ட பேமினி”

“பார்த்தா தெரியுதே”

“என்ன வேணும் உங்களுக்கு?”

“சோதனை போடணுங்க”

“என்ன?”

“வீடு சோதனை போடணும்”

“நாங்க ஒரு தப்பும் செய்யலைய்யா. ரவி நியூஸ் கேட்டவுடனே ஐயோ கேமிரான்னு கத்தினான். உடனே பீடையே போச்சுன்னேன்”

“கேமிரா போவலை. போயிருந்தா ரொம்ப கஷ்டம்”

“என் புள்ளை இல்லாத நேரம் பார்த்து வந்து இப்படி கேட்கிறீங்களே”

“அவர வேற போலீஸ் பார்த்துக்கும்”

“அவன் அறியாத புள்ளைய்யா”

“தெரிஞ்சுருமே இப்ப”

“எங்க மேல சந்தேகப்பட்டுக்களா?”

“ஒருநாளும் சந்தேகப்படலை. எதுனா தடயம் கிடைக்குமானு பார்க்கணும்”

“சந்தேகப்படலை. ஆனா தடயம் பார்க்கறோம்னா என்ன அர்த்தம்?”

“இது சும்மா ரொட்டின்”

“மாமா சோதனை போட்டுக்கட்டும். தடுத்தா தப்பாவும” கவுசல்யா கத்தலாய் பேசினாள்.

“அது பேச்சு. உங்க மருமக சரியா சொல்லுது”

“தண்ணி இந்தாங்க. காபி போட்டிங்களா?”

“சரி தாயே. சாப்பிடறோம். அவரு பிலிம் வச்ச இருக்கிற எடம் எது?”

“உள்ளாற படுக்கை அறைல இருக்கு. இருங்க...”

“நீ இரும்மா, நான் போய்க்கிறேன்”

“பாவாடை ஜாக்கெட் கிடக்குது. அது எடுத்துட லாம்பு சொல்றேன்”

“கிடந்துட்டுப் போவுது. எங்க லூட்டியும் அப்படித் தான் இறைபடும். பீரோ திறங்க தாயே. இது யாரு. ரவி யோட தங்கச்சியா?”

“ஆமாங்க”

“பேர் என்ன?”

“விநோதினி”

“தாயார் பேரு, அப்பா பேரு, உன் பேரு, வயது எல்லாம் சொல்லுங்க”

“பிலிம் எங்க வச்சிருப்பாரு”

“கீழ் தட்டுல”

“ஒரு சேர் போடும்மா. விளக்கு போடு”

ஆறு பேர் இடம் பிரித்துக்கொண்டு வீட்டைப் புரட்டிப் போட்டார்கள்.

“ஏங்க சமையல் அறை கூட சோதனை போட ணுமா?”

“சும்மா ஒரு ரொட்டின்”

“என்னய்யா இது. ரொட்டின் ரொட்டின்னு குடித் தனக்காரன் லுட்டை கலைச்சுப் போடறீங்க அடுக்குமா இது, நீ போலீஸ்தானா, போலீசுன்னு எப்படித் தெரியும் எனக்கு?”

“பெரியவரே கத்தாதீங்க. உடம்பு சரியில்லை உங்களுக்கு”

“என்ன தெரியும் என் உடம்பு பத்தி?”

“போன வருஷம் பத்தாம் மாசம் ஹார்ட் அட்டாக் டாக்டர் ராஜரத்தினம் பார்த்தாரு. இருபது நாள் ஆஸ்பிட்டல் இருந்திங்க”

“எப்படித் தெரியும்”

“நாங்க போலீசுங்க. ஒரு லுட்டுக்கு வர முன்னாடி விவரம் தெரியாத வரமாட்டோம்”

“எங்க விசாரிச்சீங்க?”

“எதிர் வீடு, பக்கத்து வீடுல விசாரிப்போம்”

“எப்ப?”

“காலைல. உட்காருங்க. பதட்டம் எதுக்கு?”

“எம்புள்ளைய அரஸ்ட் பண்ணிட்டீங்களா?”

“தேவையானா செய்வோம். டெலிபோன் ஒட்டு கேட்போம், லெட்டர் பிரிச்சி படிப்போம். மறுபடி சோதனை போடுவோம்”

“முருகா”

“பயப்பட வேணாம். இதுவரைக்கும் உங்க பேர்ல தப்பு தெரியலை. கவுசல்யாம்மா இந்த பிலிம் மொத்த மும் எடுத்துக்கிட்டுப் போறோம்”

“அவர்கிட்ட கேட்கணுமே”

அவரு வரட்டும். அதுவரைக்கும் இருப்போம்.”

“இங்க சாப்பிடறீங்களா. அவரு வர நேரமாவும்”

“வேணாம் தாயே, அது தப்பு. காபி போதும்”

“அக்கம் பக்கத்து வீடுகள் எட்டிப்பார்த்தன. விவரம் தெரிந்து வியந்தன. உச்சி வெய்யிலில் ஆரம்பித்த சோதனை மாலை அந்தி சாயும் வரை தொடர்ந்தது.

வாசலில் மோட்டார் சைக்கிள் சப்தம் கேட்க, கவுசல்யாவை கதவு திறக்கச் சொன்னார்கள். எதற்கோ தயாராய் காத்து இருப்பவர்கள் போலீசுவர் பக்கம் ஒதுங்கி நின்றார்கள்.

ரவி உள்ளே நுழைந்தான்.

“என்னா?”

கவுசல்யா அழுதாள்.

“என்ன கவுசல்யா” ஹாலுக்கு வந்தான், வீடு கலைந்து கிடந்தது.

“என்னப்பா?”

அப்பா அழுதார்.

“என்ன, யாரு இவங்க?”

“ரவி, நாங்க ரகசிய போலீஸ், போட்டோ கிராபர் ரவிச்சந்திரன் நீங்கதானே?”

“ஆமா.”

“உட்காருங்க.”

இரவு ஒன்பது மணிலரை கேள்வியால் துளைத்து எடுத்தனர்.

ரவி சகலத்திற்கும் பதில் சொன்னான். பதினாறு வயதில் முதன் முதலாய் எடுத்த போட்டோ முதல் கடைசியாய் எடுத்த போட்டோ வரை வாரிக் கொண்டு எழுந்தார்கள்.

போனில் பல இடங்களுக்குப் பேசினார்கள். வாசலுக்குப் போய் காரில் இருந்த ஓயர்லெசில் பேசினார்கள்.

“ரவி ஊர் விட்டு போகக் கூடாது.”

“சரி சார்.”

“கூப்பிட்டபோது வரணும்”

“சரி சார்”

“இதுவரைக்கும் தப்பு தெரியலை ரவி.”

“என்கிட்டே தப்பே கிடையாது சார்.”

“நல்லது. எங்களுக்குத் தெரியாம, ஊர் தாண்டினா கைது பண்ணிடுவோம்.”

“போகமாட்டேன் சார். ஒரு ரிக்ஸெஸ்ட்”

“என்ன?”

“வர வெள்ளிக்கிழமை எங்க வீட்ல அவங்களுக்கு வளைக்காப்பு.”

“போடா வளைகாப்பும் வேணாம், ஒரு மண்ணும் வேணாம்” அப்பா கத்தினார்.

“அப்பா சும்மா இருங்க. அன்னிக்கு மட்டும் வீட்ல இருக்கணும் சார்.”

“இருக்கலாம், நிறைய ஜனம் வரும். உங்களுக்கு இடைஞ்சல், இது எல்லாம் நீ எடுத்ததா?”

“நான் எடுத்த நெகடிவ்தான்.”

“சுரேந்திரபாபு கடன் வாங்கிப் போன அந்த நெகடிவ் யார்கிட்ட இருக்கும்”

“சுரேந்திரபாபுகிட்ட இருக்கும். எனக்குத் தரமாட்டான்”

“சுரேந்திரபாபு நெகடிவ் இதுல இல்லை?”

“ஒரு துண்டுகூட இல்லை.”

“சரி வரோம்.”

“எதுக்கு மறுபடி வந்து? அதான் கலைச்சுப் போட்டிங்களே” அப்பா கத்தினார்.

“அப்பாவுக்குப் புரியலை. சொல்லு, விளக்கிசொல்லு அவரை மிரட்டக் கூடாதுன்னுதான் தன்மையா பேசினோம். கவுசல்யாம்மா நீங்க சொல்லுங்க.”

கவுசல்யா பேசாதிருந்தாள்.

வந்தவர்கள் கார் ஏறி போனார்கள்.

அடுத்த வீடு மொத்தமும் உள்ளே வந்தது.

“என்னா ரவி, என்னா நடந்தது?”

எதிர்வீடு உள்ளே நுழைந்தது. “என்னம்மா போலீசா அவங்க? உம்மேல சந்தேகப்படறாங்களா.”

பத்து மணிக்கு நாலு செய்தி பத்திரிகையாளர்கள் உள்ளே வந்தார்கள்.

எல்லா செய்தி பத்திரிகை ஆட்களும் ரவிக்குத் தெரிந்தவர்கள்.

“உன் கேமிராவாமே, சுரேந்திரபாபுக்குக் கடன் கொடுத்தியாமே, என்ன கேமிரா அது எப்ப கொடுத்தே நெகடிவ் வாரிக்கிட்டு போய்ட்டானா?”

“வந்தது ரகசிய போலீஸ் இல்லை. சி. பி. ஐ. தெரிஞ்சுக்க.”

மறுநாள் காலையில் போட்டோ கிராபர் கைது? என்று கேள்விக்குறியோடு ரவியின் போட்டோ பிரசுரமாகி இருந்தது.

ரவி நொந்து போனான்.

அப்பா படுக்கையானார்.

கவுசல்யா ஒரு இடமாய் உட்காராது அலைந்தாள்.

விநோதினி டி.வி. பார்த்தபடியே இருந்தாள். டி.வி தலைவரின் ஈமக்கிரியைகளை விடாது படம் பிடித்துக் காட்டியது.

தலைவர் தகனமான பத்தாவது நிமிடம் மறுபடி போலீஸ் வந்தது.

“பெரிய அதிகாரி பார்க்கணுமாம் உன்னை. வா ராஜா” அழைத்தது, வெளியே ஜீப் நின்றிருக்க, ரவி விடைபெற்று வண்டியேறினான்.

கவுசல்யாவும், அம்மாவும் அழுதார்கள், விநோதினி அவர்களைச் சமாதானப்படுத்தினாள்.

எதிர்வீடும், அடுத்த வீடும், இன்னும் சில வீடுகளும் வாசலுக்கு வந்து வேடிக்கை பார்த்தன.

ரவி தலை குனிந்து கொண்டான்.

பயந்தான்.

“போட்டோ எடுக்க கேமிரா கொடுக்கற அளவுக்கு சுரேந்திரபாபு பழக்கம்?”

உயரமும், அகலமும் இருந்த பெரிய அதிகாரி மெல்ல சுழல்நாற்காலியில் ஆடிக்கொண்டே கேட்டார்.

“ஆமாங்க. எனக்கு அசிஸ்டெண்டா இருந்தான்.”

“சுரேந்திரபாபு பழக்கம்னா, அவன் நண்பர்களும் பழக்கமா?”

“சிலர் பழக்கம் உண்டுங்க.”

“யார் யார்?”

“நிறைய பேர். நீங்க பேர் சொன்னா தெரியும். தெரியாது சொல்லிருவேன்”

“உன் வருமானம் என்ன?”

“பத்து பனிரெண்டு வருங்க,”

“டாக்ஸ் கட்டறியா”

“இல்லைங்க”

“சமீபமா யார் காசு கொடுத்தாங்க.”

“நிறைய பேர்”

“அஞ்சு சவரன் நகை வாங்கி இருக்கீங்க”

“வளைகாப்புங்க, வீட்ல...”

“ஏது பணம்?”

“என் பணங்க”

“அஞ்சு சவரன் நகை வாங்கற அளவுக்குப் பணம் உண்டா?”

“அம்பது சவரனா வாங்கினேன், அஞ்சு சவரன் வாங்க முடியுங்க.”

“அப்பாவுக்குப் போன வருஷம் பன்னிரெண்டா யிரம் செலவு பண்ணியிருக்க ஆஸ்பத்திரியில.”

“எங்க அப்பா அவரு.”

“ஏது பணம்?”

"என் பணங்க,"

"இப்ப பாங்கல் எவ்ளோ இருக்கு?"

"முப்பது ரூபா இருக்குங்க. எல்லாத்துக்கும் கணக்கு இருக்கு."

"டாக்ஸ் கட்டறதில்லை."

"இல்லைங்க."

"சரி, சுரேந்திரபாபு அகதிகளோட நட்பா இருந்தாரா?"

"ஆமாங்க."

"யார், யார் தெரியுமா?"

"தெரியாது."

"இவரு யார்?" போட்டோ காட்டினார்.

"தெரியாது. ஒருதடவ சுரேந்திரபாபுவோட பார்த்து இருக்கேன். அவரோட மோட்டார் சைக்கிள்ல உட்கார்ந்து வந்தான். கேமிரா கேட்டான் கொடுத்தேன். நாலு நாள்ல கொடுத்துட்டான்"

"என்ன கேமிரா?"

"யாஷிகா"

"எத்தனை கேமிரா இருக்கு?"

"ஏழு கேமிராங்க."

"எல்லாம் உன்னுதா?"

"சொந்த கேமிராங்க."

"ஏது பணம்?"

"எதுக்கு?"

"கேமிரா ஏழு வாங்க?"

"என் பணங்க. சம்பாதிச்சு சேமிச்சு வாங்கினது."

"இது யார்?" ஒரு கலர் போட்டோ காட்டினார்.

"என் தங்கச்சிங்க."

"யார் எடுத்தது?"

"தெரியலிங்க."

"எங்க எடுத்தது புரியுதா."

"பீச்சல."

"போஸ் பார்த்தியா."

"ஆமாங்க."

"உன் தங்கச்சி மாடலா?"

"இல்லீங்க வீட்டோட இருக்கு."

"இது பார்." இன்னொரு போட்டோ காட்டினார். அதுவும் கலர், கால் தூக்கி கட்டுமரத்தில் வைத்து இருந்தான். மிடி பறந்து முழங்காலும், தொடை விளிம்பும் காட்டியது.

"உன் தங்கச்சி மாடலா?"

"இல்லீங்க."

"யார் எடுத்தது?"

"தெரியலீங்க."

"எனக்குத் தெரியாத இப்படி போஸ் கொடுத்து ருக்கா?"

"ஆமாங்க."

"சினிமால நடிக்கப் போவுதா உன் தங்கச்சி."

"கிடையாதுங்க. கல்யாணத்துக்கு பார்க்கறோம்."

“இது யார்?” வேறு போட்டோ காட்டினார்.
 அவன் நடிக்கையை நீர் தொட்டியில் எடுத்த
 போட்டோ.
 பெயர் சொன்னான். விவரம் சொன்னான்,
 “இவங்க மாடலா?”
 “ஆமாங்க நடிகை.”
 “உன் தங்கச்சி?”
 “லீட்டோட இருக்கிற பொண்ணு.”
 “லீட்டோட இருக்கிற பொண்ணு இப்படி கை
 தூக்கி, கால் தூக்கி போஸ் தருமா?”
 “தெரியலீங்க.”
 “யார் எடுத்தது?”
 “தெரியலீங்க?”
 “சொல்லு.”
 “சத்தியமா தெரியாதுங்க.”
 “உன் தங்கச்சிக்கு எதுனா காண்டாக்ட் உண்டா!”
 “யாரோடா.”
 “புரட்சிப்படை.”
 “இல்லீங்க.”
 “கேமிரா கொடுத்தபோது சுரேந்திரபாபுவோட
 யார் வந்தது?”
 “தெரியாதுங்க.”
 “தெரியாமலா ஒன்பதாயிரம் ரூபா கேமிரா
 குடுத்தே.”

“என் தங்கச்சி கொடுத்தது”
 “உன் தங்கச்சி சுரேந்திரபாபு லவ் பண்ணுதா?”
 “ச்சே—ச்சே”
 “வேற யாரையாவது லவ் பண்ணுதா?”
 “இல்லீங்க”
 “சுரேந்திரபாபு, உன் தங்கச்சிகிட்ட எப்படி பழகு
 வாரு”
 “தங்கச்சி மாதிரி”
 “உன் தங்கச்சிய தேடிகிட்டு யாராவது வருவாங்
 களா?”
 “இல்லீங்க. வர மாட்டாங்க”
 “உன்னைத் தேடிகிட்டு அகதிகள், புரட்சிப் படை
 ஆளுங்க வருவாங்களா?”
 “வரமாட்டாங்க”
 “இது யார்?”
 “தலைவர்”
 “யார் எடுத்தது?”
 “பீச் கூட்டத்துல நான் எடுத்தேன்.”
 “யார் எடுக்கச் சொன்னது. டெல்லி தலைவர் யாரா
 வது வந்தா நாங்களா எடுப்போம், லோக்கல் ஆள்
 வாங்கும் பத்திரிகை கேட்கும்.”
 “இது யார் எடுத்தது?”
 “நான் தலைவர் பேசறபோது கூட்டம் எடுத்தேன்”
 கா வெ—11

“இது யார் தெரியுதா”

“தெரியுது சார். சுரேந்திரபாபுவோட வந்த ஆள்”

“இவர் யார் தெரியுமா?” வேறு போட்டோ காட்டினார்.

“அவருதான்”

“பேர் தெரியுமா?”

“தெரியாது சார்”

“அறிவரசன்”

ரவி பேசாது அவரைப் பார்த்தான்.

“அறிவரசனைத் தெரியுமா”

“தெரியாது சார்”

“பொய் சொல்லாத ரவி”

“சத்தியமா தெரியாது சார்”

“சரி, இன்ஸ்பெக்டர் இவரை விசாரியுங்க” அதிகாரி எழுந்து போனார். அவர் மேஜையில் விநோதினி தலையில் தொப்பியுடன் கை தூக்கி, கால் தூக்கி நின்று இருந்தாள்.

ரவிக்கு நெஞ்சு வலித்தது.

“வா போலாம்” அந்தக் கட்டடத்தின் பின்பகுதிக்கு இன்ஸ்பெக்டர் அழைத்துப் போனார்.

“உட்கார்”

உட்கார்ந்தான்.

“அறிவரசனைத் தெரியுமா?”

“தெரியாது சார்”

“அடிச்ச விஷயம் வாங்குன்னு அதிகாரி சொல்லி இருக்காரு. நான் உன்னை அடிக்க இஷ்டப்படல சொல்”

“அறிவரசன் தெரியுமா?”

“தெரியாது சார்”

“உண்மையைச் சொல். தெரியுமா?”

“சொல்டா”

“சத்தியமா தெரியாது சார்”

ரவி அழுதான். முகம் பொத்தி விசும்பினான்.

“ரவி”

“சார்”

“அங்க பார்”

எழுப்பி சன்னலுக்கு அருகே கூட்டிப் போனார்.

ரவி பார்த்து விட்டு பயத்தில் உறைந்தான்.

7

நாலேந்து போலீஸ்காரர்கள் ஒரு இளைஞனை பிரம்புகளால் வேகமாய் தாக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். கதறிக் கதற அடித்துத் துவைத்தார்கள்.

“காலேலேர்ந்து அடி வாங்கறான். இன்னும் பேர் சொல்லலை. டேய் போதும் ஐஸ்கட்டி ஆரம்பிங்க.”

போலீஸ் அடிப்பது நிறுத்தியது.

“ஐஸ் கட்டின்னா என்ன தெரியுமா? குச்சி ஐஸ் இல்லே குச்சி ஐஸ் அதுமாதிரி குளிர் பெட்டில நிறைய ஐஸ் கட்டி விரல் நீளம் வைச்சிருக்கோம். சட்டை பேண்ட் அடுத்து குப்புற போட்டு ஆசன வாய்ல ஐஸ் கட்டி வைப்போம். என்ன ஆவும் தெரியுமா?”

“தெரியாது சார்”

“நோவும். உயிர் போற மாதிரி நோவும். சொத்தைப் பல் இருக்கா உனக்கு? வாய் திற”

திறந்தான். கடைசி பல் சொத்தை. அங்கினியும் ஒரு ஐஸ்கட்டி வச்ச வாய அழுத்தி மூடிக்கவும். சொத்த பல்ல ஐஸ் இறங்குனா என்ன ஆவும்”

“நோவும்”

“உயிர் போற மாதிரி நோவும்”

உள்ளே அலறல் பெரிதாய் கேட்டது.

ரவி நடுங்கினான்.

“...இங்கியும் ஒரு ஐஸ்கட்டி எடுத்தாப்பா”

“சார் வேணாம் சார்”

“சொல்லிடு அறிவுக்கரசன் யாரு?”

“தெரியாது சார்”

“பொய் சொல்லாத ரவி”

“சத்யமா தெரியாது சார்”

“ஓப் அடிக்கிற”

“கடவுள் மேல ஆணையா தெரியாது சார்” கதறினான்.

“ஐஸ்கட்டி வச்சாத்தான் சொல்லியா”

“வையுங்க சார் என்ன வேணா பண்ணுங்க” முகம் துடைத்துக் கொண்டான்.

“இப்படி சொல்லிட்டா வுட்டுறுவுமா?”

“கடவுள் என்னைக் காப்பாத்துவாரு சார்”

“மாட்டாரு ரவி”

“காப்பாத்துவாரு. பிறந்த அன்னைலேர்ந்து இது வரைக்கும் நான் யாருக்கும் எந்த கெடுதலும் பண்ணலை சார்” அழுதான், விசும்பினான். “எல்லோருக்கும் நல்லது செய்திருக்கிறேன். உதவி செஞ்சிருக்கேன். அது காப்பாத்தும் சார்”

“அழுவாத ரவி”

ரவி நாற்காலியில் அமர்ந்து பெஞ்சில் தலைசாய்த்துக் கொண்டான். உள்ளே விநோதினி கை தூக்கி நின்றாள் சிரித்தாள்.

“ரவி. நாளை காலை பத்து மணிக்கு இங்க நீயா வரணும்”

“என்ன அரஸ்ட் பண்ணலையா?”

“அரஸ்ட் பண்ணா வீட்டுக்கு அனுப்புவமா, விசாரிக்க வச்சிருக்கோம். நீயா காலை வரலை வீட்ல பூந்து தலைமுடியை புடிச்ச தெருவோட இழுத்தாருவோம்”

“வரேன் சார்”

“லேட்டானால கூட உம்மேல சந்தேகம் வரும். கண்ணைத் துடச்சுக்க, வீட்டுக்குப் போய் சாப்புட்டு நிம்மதியா தூங்கு”

தூங்க முடியுமா? தெரியவில்லை,

ஆட்டோ பிடித்து வீட்டுக்கு வந்தான்.

“என்னடா அடிச்சாங்களா?”

“விநோதினி எங்க?”

"பக்கத்து வீட்ல கேரம்போர்டு ஆடறா"

"வரச்சொல்லு"

"எதுக்குடா?"

"வரச்சொல்லு" கத்தினான்.

வீடு அரண்டது. கவுசல்யா வெளியே ஓடி விநோதினாக்குக் குரல் கொடுத்தாள். விநோதினி துள்ளலுடன் வந்தாள்.

"இங்க வாடி"

"என்னா?"

"பீச்சுக்கு போனியா?"

"எங்க?"

"பீச்சுக்கு போனியா?"

"இல்லியே"

"பொய் சொல்லாத. பீச்சுல போட்டோ எடுத்தாங்களா உன்னை?"

"யாரு இல்லையே"

"சிவப்பு மிடி போட்டு போஸ் கொடுத்தியே போட்டோக்கு"

"இல்லையே"

"கொன்னுடுவேன்"

"என்னா என்கிட்ட எகிற்ற. போலீஸ்ல போட்டாங்களா உன்னை"

"சொல்றீ நாயே" எழுந்து அவள் தலைமுடியை கொத்தாய் பிடித்து இழுத்தாள்.

"சொல்றீ"

"தலையை வுடு."

"போட்டோக்கு போஸ் கொடுத்தியா?"

"இல்லை."

"பொய்யா சொல்ற, பொய்யா சொல்ற" பொத்து பொத்தென்று முதுகிலும், முகத்திலும் அடித்தான். வினோதினி அலறினாள். வீடு தவித்தது. விலக்கியது.

"உட்றா அவளை வுட்றா அவளை" அம்மா கத்தினாள். கவுசல்யா அலறினாள்.

அக்கம் பக்கம் உள்ள வீடுகள் ஆவலால் அந்தக் கூச்சலைக் கேட்டன.

என்னவோ தப்பு இருக்கு ரவிகிட்டே. நெருப்பில்லாம புகையுமா?

"அடிச்சிருக்காம் போல ரவிய. மூஞ்சி சிவந்து போயிருக்கு."

"அடிப்பாங்கதான்."

"உள்ள என்ன கலாட்டா?"

"அப்பனுக்கும், புள்ளைக்கும் சண்டை. பொண்டாட்டியை அடிக்கிறான் போல."

"வினோதினி அழுவுது."

"வினோதினியையும் அடிக்கிறான் போல."

"என்னான்னு கேட்பமா?"

"வா போகலாம். பொய் நாலு பேரா கேட்கலாம்" கூட்டம் கதவு திறந்து படியேறியது.

"என்னா கலாட்டா ரவி, வீட்ல."

"ஒண்ணுமில்ல சார்."

“என்னா சொல்லுப்பா”

“ஒண்ணுமில்ல போய்ட்டு வாங்க சார்...”

“என்ன ஆச்சு போலீஸ்ல.”

“ஒண்ணும் ஆவலை போங்க.”

“சொல்லுப்பா எங்கிட்ட கூட பயப்படறே”

“யோவ் போய்யா வெளியே” ரவி அவரை நெட்டித் தள்ளி கதவு சாத்தினான்.

அப்பா நெஞ்சு பிடித்து படுக்கையில் சாய்ந்தார்.

“நான் சொல்லலை என்னவோ தப்பு இருக்கு இந்த வீட்ல.”

“என்ன தப்பு.”

“அஞ்சு சவரன் நகை வாங்கினாங்களாம் ஒரே நாள்ல, வளைகாப்புக்கு. அஞ்சு சவரன் நகை என்னா விலை? பதினைஞ்சு பதினாறு ரூவா. முடியுமா? எங்கியா துட்டு வருது.”

“புரட்சிப் படை துட்டா?”

“இருக்கலாம்.”

“அப்ப போகாத இருக்கறது பெட்டர். இந்தா இனிமே வினோதினிய நம்ம லுட்டுக்கு வரவிடாதே.”

“ஏன்?”

“சொல்றதெ செய்யடி... அந்த வீட்லேர்ந்து நம்ம வீட்டுக்கு வரக்கூடாது.”

“டேஞ்சரான வீடு சார்.”

“நம்மையும் விசாரிப்பானா இவங்களைப் பத்தி.”

“விசாரிக்கலாம்.”

“என்னா சொல்றது.”

“தெரிஞ்சத சொல்லிடணும்.”

கூட்டம் கலைந்தது. அப்பா நெஞ்சு வலிக்கிறது என்று சொன்னார். ரவி டாக்டர் வீட்டுக்கு ஓடினான். அவரோடு வந்தான்.

டாக்டர் தூங்க ஊசி போட்டு விட்டுப் போனார்.

டாக்டரை தெரு என்ன ஏதென்று விசாரித்தது.

டாக்டர் மூலம் கேள்விப்பட்டதை வெளிய ஒன்றுக்கு நாலாய் பரப்பியது.

“சோதனை போட வந்தபோது கிழவரு ஏடாகூட மாய் பேசினாரு. வுட்டானாம் போலீசு நாலு அறையசான கிழவன்னு பார்க்கறேன் உள்ளே போட்டுரு வேன்னு சொல்லிட்டுப் போனானாம்.”

“ரவி வந்துட்டான் வெளியே?”

“நம்ம போலீஸ் போக்கே தனி. அவனை வெளிய விட்டுட்டு யார், யார் வீட்டுக்கு வராங்கனு நோட்டம் பார்த்துக்கும். சி. பி. ஐ. போலீசாச்சே. அதும் போக்கே தனி.”

கூட்டம் பேசியதில் ஒரு சதவிகித உண்மை இருந்தது.

நாலு வீடு தள்ளி போலீஸ் தள்ளு வண்டியில் சேமியா பாயசம் விற்றது, பெரிய தங்கையும், கணவரும் தொலை பேசியில் பேசிவிட்டு வந்தார்கள். போலீஸ் குறித்துக் கொண்டது. தலைமையகத்துக்குத் தகவல் சொல்லிற்று.

“இங்க இருக்க வேணாம். சிக்கிரம் போயிடுங்க” அப்பா அவசரப்படுத்த, பத்து நிமிடத்தில் மாப்பிள்ளையும், பெரிய தங்கை சரஸ்வதியும் வெளியே வந்தார்கள். தெருமுனையில் போலீஸ் ஜீப் வந்து மடக்கியது.

“யார்? என்ன பெயர்? என்ன விவரம்? என்ன பேசினீர்கள்?” நிற்க வைத்து கேள்வி கேட்டது. கேட்டதை

தெரு வேடிக்கைப் பார்த்தது. மாப்பிள்ளை குன்றிப் போனார்.

ரவி வீட்டுக்கு போன்செய்து இனிமே உங்க வீட்டுக்கு வரமாட்டேன் என்றார்.

“கவுசல்யாவை அம்மா வீட்டுக்கு அனுப்பு” என்று அப்பா சொன்னார்.

“முடியாது போக மாட்டேன்” கவுசல்யா தீர்மான மாய் சொல்லி விட்டாள்.

கவுசல்யாவின் வீடு இங்கு தேடிவர, “ஐயோ ஏன் வந்தீங்க” அம்மா பதறினாள்.

கவுசல்யா வீடு முகம் சுருக்கியது.

“ஏன் வரக்கூடாது.!”

“இங்க கொஞ்சம் போலீஸ் தொந்தரவு அதிகம்மா”

“எனக்கென்னடி பயம்.”

“அவர இழுத்துகிட்டு போய் கன்னாபின்னானனு பயமுறுத்தினாங்க”

“தப்பு ஏதுனா செய்துட்டாரா.”

“காமிரா கடன் கொடுத்தது தப்புமா.”

“அதுக்கு எத்தினி வருஷம் ஜெயில்?” அறியாமல் கேள்வி வந்தது.

ரவி ஆத்திரமானான். ரவி அம்மா ரவுத்திரமானான்.

“கண்ட முண்டச்சி படியேறி எம்புள்ளை ஜெயிலுக்குப் போணும்னு பேசறானே” அம்மா திட்டினாள்.

கவுசல்யா வீடு கை உதறியது. “உப்புபோட்டு சோறு தின்றவ நான் இனிமே இந்த வீட்டு படியேற மாட்டேன். குத்தமுள்ள நெஞ்சு குறுகுறுத்தது. அப்பேர்பட்ட தலை

வரை கொன்னுட்டு போட்டோ எடுத்தேன். போட்டோ எடுத்தேன்னா வுட்டுறுவாங்களா”

“போடி வெளியே” அம்மா கத்தினாள்.

கவுசல்யா வீடு வெளியேறியது.

கவுசல்யா வாய்விட்டு அழுதாள்.

தெரு சிரித்தது.

“நம்ம தெரு பேரு, பேட்டை பேரு பேப்பர்ல வரும் பாரேன்” சந்தோஷப்பட்டது.

ரவி மறுபடி விநோதினியிடம் போய் உட்கார்ந்தான்.

“எங்க அந்த போட்டோ? எடுத்தது யார்? எப்ப எடுத்தாங்க?”

“பீச்சுல.”

“யாரு?”

“துவரம்பருப்பு ஆள்?”

“எப்போ?”

“நாலு நாள் முன்னாடி.”

“நீ ஏன் போன.”

“கூப்பிட்டாரு போனேன்.”

“போய்?”

“ஹோட்டல ஐஸ்கிரீம் சாப்பிட்டதும் மீன்காட்சி சாலை போனாம.”

“எதுல?”

“அந்த ஆள் ஸ்கூட்டர்ல.”

“அப்புறம்?”

“புது கேமிரா வாங்கியிருக்கேன். போட்டோ புடிக்கிறேன்னான்.”

“என்ன கேமிரா?”

“ஆட்டோ ப்ளாஷ்”

“பட்டை கேமிராவா”

“ஆமா”

“ஏன் அப்படி போஸ் கொடுத்தே.”

“காத்துல தொப்பி பறந்துச்சு புடிச்சுக்கிட்டேன். சும்மா கால் தூக்கி நின்னேன்.”

“அப்புறம்?”

“எனக்கும் அவனுக்கும் சண்டை வந்துருச்சு”

“அப்புறம்?”

“வந்துட்டேன்.”

“வேற எதுனா செய்தானாடி?” அம்மா கேட்டாள்.

“இல்லை, நான் சும்மா ஒரு வெறுப்புல லவ் பண்ணேன்.”

“பொய் சொல்லாதே.”

“தொட்டானாடி?”

“ஜாஸ்தி தொடலை.”

“ஜாஸ்தி தொடலையா? முண்டை முண்டை” அம்மா விளக்குமாறு எடுத்து வந்து சரமாரியாய் விநோதினியை அடித்தாள். தலை கால், முகம், முதுகு என்று விளாசினாள்.

அப்பாவுக்கு மறுபடியும் நெஞ்சுவலி வந்தது.

ரவி அம்மாவை விலக்கி விட்டு அப்பாவுக்கு மாத்திரை கொடுத்தான். படுக்க வைத்தான். அப்பா அழுதபடியே கந்தர் சஷ்டி கவசம் சொன்னார்.

லீடு உடைந்து போயிற்று என்று தெளிவாய் தெரிந்தது.

கவுசல்யா விளக்கு ஏற்றினாள். பத்துமுறை வெங்கடாஜலபதி படம்முன்பு குனிந்து எழுந்து நமஸ்கரித்தாள். மஞ்சள் துணியில் காசு முடிந்து அங்கப்பிரதட்சணம் செய்வதாய் வேண்டிக் கொண்டாள்.

டெலிபோனில் அப்பாவின் உடல்நிலை பற்றி டாக்டருக்குச் சொன்னபோது, அந்த டெலிபோனும் ஒட்டுக் கேட்பது புரிந்தது.

மறுநாள், காலை ஒன்பது மணிக்கு துணி உடுத்திக் கொண்டு வெங்கடாஜலபதி படத்துக்கு நமஸ்கரித்து விட்டு ரவி கிளம்பினான்.

ஒன்பது ஐம்பதுக்கு விசாரணை நடத்தும் இடத்துக்குப் போனான். ஏனோ உடம்பு நடுங்கியது.

8

“அந்த ஆள் வந்துட்டான் சார்” இன்ஸ்பெக்டர் துரைச்சீலை விலக்கி பெரிய அதிகாரியிடம் பேசினார்.

“யாரு?”

“போட்டோகிராபர், ரவி”

“மணி என்னா?”

“ஒன்பது ஐம்பத்தியாறு”

“எத்தனை மணிக்கு வரச் சொன்னீங்க?”

“பத்து மணிக்கு”

“அவன்கிட்ட தப்பு இல்லைன்னு தோணுது”

“ஆமாம் சார்”

“இவன்கேமிராகடன் கொடுத்தான் அவ்வளவுதான்... அந்த சுரேந்திரபாபு துட்டுக்கு ஆசைபட்டு கூட்டத்தில் சேர்ந்தான்.

“சும்மா விசாரி”

“தினம் வரச் சொல்லட்டா?”

“சொல்லு பத்துநாள் அலையவுடு”

“அரஸ்ட் பண்ண வேணாமில்லையா?”

“நிச்சயம் வேணாம்”

“தங்கச்சி போட்டோ?”

“கொடுத்துரு. எடுத்த ஆளை ட்ரேஸ் பண்ணீங்களா?”

“லேப்ல போய் அட்ரஸ் கேட்டு தெரிஞ்சுக்கிட்டோம் ஆள் தேடலை”

“தேடி, சும்மா பேசு”

“இப்ப இவன்கிட்ட என்ன விசாரிக்கிறது?”

“எதுனா விசாரி. இவன் தப்பு ஆள் இல்லை. கோ ஆப்ரேட் பண்ணான் இல்லையா?”

“ஹண்ட்ரட் பர்சன்ட்”

“ஒரு மாசம் ஊரைத் தாண்டாதேன்னு சொல்லு”

“சரி சார்” சல்யூட் அடித்து விட்டு வாசலுக்கு வந்தார்.

“வா ரவி”

“குட்மார்னிங் சார்”

“குட்மார்னிங் உக்காரு. டிபன் சாப்பிட்டு வரேன். மெல்லிய ஸ்கிரீனுக்குப் பின்னால் இருட்டில் அமர்ந்தபடி

இட்லி தோசை சாப்பிட்டபடி அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

ரவி வேதனையோடு எங்கோ வெறித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் முகத்தில் சிறிதளவும் தவறு தெரியவில்லை.

கையலம்பி வெளியே வந்தார்.

“ரவி”

“சார்”

“என் டாட்டர் நாலு வயசு. வரவாரம் பர்த்தே போட்டோ எடுக்கணும்”

“எடுக்கலாம் சார்”

“அறிவுக்கரசன் யாரு?”

“தெரியாது சார்”

“தெரிஞ்சத சொல்?”

“எதுவும் தெரியாது சார்”

சுரேந்திரபாபு பற்றி கேட்டார், ரவி தெளிவாய்பதில் சொன்னான்.

“இன்னீக்கு இரண்டு புரட்சிப் படை ஆளு பிடிச் சோம், பார்க்கறியா”

“சரி சார்”

பார்த்தான். சுருண்டு படுத்திருந்தார்கள். உதைக்க எழுந்தார்கள்.

“யாரு தெரியுமா?”

“தெரியாது சார்”

“என்னடா முறைக்கறே” அந்த ஆளில் ஒருவனை எட்டி உதைத்தார்.

“இவங்கதானா சார்?”

“தெரியலை. ஏதோ சம்பந்தம். இருக்கு உனக்குத் தெரியுமா இவங்களை”

“தெரியாது சார்”

“தலையெழுத்து கேமிரா கொடுத்துமாட்டிக்கினேன்”

“ஆமா சார்”

“தங்கச்சி போட்டோ எடுத்தவன் பேர் தெரியுமா?”

“தெரியும் சார். சத்திவேல் சேலத்துல துவரம்பருப்பு விக்கிறவன், மாரியம்மன் கோவிலுக்கு விழான்னு கூட்டி கிட்டு போனான்”

“தங்கச்சிக்கும், அவனுக்கும் தொடர்பா”

“ஆமா சார். நேத்துதான் கண்டுபிடிச்சேன். அம்மா துடப்பத்துலியே அடிச்சாங்க அவனை. அவமானமா யிடுச்சு சார்”

“வயசு பொண்ணைச் சட்டுன்னு கட்டி கொடுத்திட னும”

“ஆமா சார்”

“துவரம்பருப்பு ஆளுக்கு கட்டித்தரப்போறீங்களா?”

“நா செத்தாலும் நடக்காது சார்”

“ஏன்?”

“போட்டோ வாங்கவரன்னுட்டு வீட்ல் பொண்ணை கணக்கு பண்ணிட்டான்”

“பொண்ணு சரியில்லை”

“ஆமா சார். நானும் மயிரப்புடிச்ச நாலு போட் டேன்.”

“தப்பு உன்னது, பொட்ட புள்ளைய அடிப்பா னேன்”

“செல்லமா வளர்த்துட்டோம்”

“அதான் தப்பு”

“ஆமா சார்”

“செல்லமா வளர்க்கலாம். என் பொண்ணு எனக்கு செல்லம் ஆனா சிலது தப்பா வளருது. சிலது சரியா வளருது”

“ஆமா சார்”

“வா போலாம்”

“எங்க?”

“அந்த துவரம் பருப்புக்காரன் வீட்டுக்கு சுமமா போய் மிரட்டிட்டு வரலாம்” ஜீப்பில் கிளம்பினார்கள்.

“அவன் புரட்சிப் படையா.”

“போய் இரண்டு அறைவுட்டா தெரியும். வரவாரம் என் டாட்டர் பர்த்தே வர்றியா?”

“வற்றேன் சார்”

“எவ்வளோ சார்ஜ் பன்றே?”

“உங்களுக்கு சார்ஜ் இல்லை சார்”

“நிறைய எடுக்கணும்”

“எடுத்துக்கலாம் சார்”

இடம் தேடி உள்ளே போனார். நாலாவது நிமிடம் அவனை இழுத்து வெளியே வந்தார்.

“வாரண்ட் இருக்கா, வாரண்ட் இருக்கா?” விவரம் தெரியாது துவரம்பருப்பு கத்தினான்.

லுங்கியும் பனியனுமாய் இருந்தான்.

“வாரண்ட் வேணுமா?”

“ஆமாம் வாரண்ட் எங்கே?”

“இந்தா வாங்கிக்க” பளீரென்று அறை. தலை சுற்றி கீழே விழுந்தான். கூட்டம் கூடியது.

“பீச்சில யாரை போட்டோ எடுத்தே.”

“ஒரு பெண்ணை”

“அந்த போட்டோவை ஏன் கவர்ல போட்டு அந்த வீட்டுக்கு போஸ்ட் பண்ணே”

“பொறுக்கி சார் அவ. என் கேமிராவைப் புடுங்கி மணல்ல வீதிட்டா அவ. வீட்டுக்குத் தெரியட்டும்ன்னு செஞ்சேன்”

“அப்ப நீ யாரு மாமா பையனா?”

மறுபடி அறை விழுந்தது. உலுக்கிய உலுக்கலில் பனியன் கிழிந்தது.

“வாரண்ட் இல்லாத அடிக்கிறியே உன்னை எவனும் கேட்க முடியாதுன்னு நினைக்கிறியா. சேலம் எம்.எல்.ஏ. எங்க ஆளு”

“உங்க ஆளுன்னா பொண்ணு கூட்டி கொடுத்திறியா நீ”

“யோவ்”

“யோவ்வா?” நடுத்தெருவில் அவனை புரட்டிபுரட்டி எடுத்தார். சரமாரியாய் குத்தும், உதையும் விழுந்தன. துவரம்பருப்பு அலறினான். கைகூப்பினான்.

“இது முதல்லியே செய்து இருக்கலாமில்லே. உட்கார் அப்படி” கவரோரம் குத்திட்டு உட்கார வைத்தார். ஓயர் லெஸ்சில் சமீப போலீஸ் ஸ்டேஷனை அழைத்தார்.

ஜீப்பில் போலீஸ் வர, அவனை நாலு நாள் காவலில் வைக்கச் சொன்னார்.

“பட்டா துவரம்பருப்பு. நாலு நாளுக்குப்புறம் மரியாதையா ஊர் போய் சேரு. இங்கன கத்தின கொண்ணுருவேன்”

துவரம்பருப்பு தலையாட்டினான். ரவியைப்பரிதாப மாய் பார்த்தான். ரவிக்கும் கஷ்டமாய் இருந்தது.

“ரவி”

“சார்”

“வீட்டாண்ட இறக்கி விடறேன்”

“வேணாம் சார் ப்ளீஸ்”

“ஏன் கஷ்டமாய் இருக்குதா, போலீஸ்காரன்கூட வீட்டுக்கு போக? சரி வழியில இறங்கிக்க. எங்க வேலை கஷ்டமான வேலை ரவி. ஆறுநாளா லுட்டுக்குப்போகலை குழந்தை பர்த்தேக்கு கூட போக முடியுமா தெரியலை”

ரவி பேசாது இருந்தான்.

“உன் பொண்டாட்டி முழுகாம இருக்கா இல்லை, ஏழாம் மாசமா”

“ஆமா சார் வெள்ளிக்கிழமை வளைகாப்பு. நலங்கு. நீங்க வாங்க சார் சாப்பிட்டறதுக்கு”

“வேணாம். போலீஸ்காரன் விசேஷத்துக்கு வந்தா கூட கூட்டம் பயப்படும். நா வரலை. அப்பா பயந்துட்டாரா?”

“ஆமா சார்”

“பயமிக்கலென்னு சொல்லிடு”

“சரி சார்”

“தெனம் ஒரு பத்து நா வந்து தலைகாட்டிட்டு போ. அது நல்லது உனக்கு”

“வரேன் சார். ஒரு கேள்வி சார்”

“என்னா?”

“குண்டு வெடிச்சது பொம்பளையாமே. பெரிய கூட்டம் வேலை செய்யுதாமே?”

“ஆமா”

“கண்டு பிடிச்சுடுவீங்களா?”

“பிடிக்கணும். அதுக்குதானே சம்பளம்”

“என்ன சம்பளம் சார்?”

“உன்னது விட கம்மி”

“சி.பி.ஐ. தானே”

“சி.பி.ஐ.தான். பேரு பெத்த பேரு. தாகத்துக்கு நீரு லேது. கவர்மெண்ட் சம்பளம் என்னத்த கொடுத்தரப் போறான். விரட்டறதுல மட்டும் குறைச்சல் இல்லை”

“நான் இறங்கிக்கட்டா...?”

“சரி. உன் தங்கச்சி பேரு என்னா?”

“விநோதினி”

“அடிக்காத, பொட்டை புள்ள. ஆயிரம் கனா இருக்கும், நல்ல இடமா பார்க்க ஆரம்பி”

“ஆமா சார்”

“அப்பாகிட்ட சொல்லு. மன்னிச்சுக்க சொல்லு”

“அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லை சார்”

“உங்க வீட்டுக்குள்ளே நுழையும்போதே தெரிஞ்சு போச்சு. இது நல்ல இடம் தப்பு இல்லைன்னு”

“தாங்க்யூ சார்”

“குழந்தை பொறந்த தகவல் சொல்லுய்யா”

“சரி சார். அட்ரஸ் தாங்க”

“எதுக்கு?”

“பர்த்தே போட்டோ எடுக்கணுமே”

“என் குழந்தை பர்த்தேக்கு நானே போகமுடியாது. நீ மட்டும் வந்து என்னா செய்யப்போறே. அழற குழந்தையை போட்டோ எடுக்கப்போறியா வுடு”

“வேணாமா சார்?”

“வேணாம். நாளை காலைல பத்து மணிக்கு வா”

“வராட்டா”

“ரவி. போலீஸ்காரன் கிட்ட மட்டும் விளையாதே. வராட்டா சந்தேகம் வரும். வம்பு வரும்”

“வந்துடறேன் சார்.”

“நல்லது. என்ன பெங்களுர் அனுப்புவாங்க போல இருக்கு, அதனால என்ன, ஒரு பத்து நா வந்துட்டு போ. இறங்கிக்க” ஜீப் நின்றது.

“சரி சார்”

“வராட்டா”

“தாங்க்யூ சார்”

ஜீப் மறைந்தது.

ரவி வீடு நோக்கி நடந்தான். நாளை மறுநாள் வளை காப்பு யாரையாவது கூப்பிட வேண்டாமா? கூப்பிட்டால் வருவார்களா? மாட்டார்கள். இது மறைய நாளாகும்.

யாரையும் கூப்பிட வேண்டாம். விருந்துகூட வேண்டாம்.

இரவு மனைவியைப் படுக்கையில் உட்கார வைத்து சகல விவரமும் சொல்லி ஒவ்வொரு வளையலாய் தானே போட வேண்டும்.

“ஒரு டீ சாப்பிடலாமா”

தாகம் எழுந்தது.

டிக்கடையில் சினிமா பாட்டு ஒலித்தது.

“என் அன்புக் காதலா, என்னாளும் கூடலா” இனி மையாய் குரல் அவனைச் சுற்றிக்கொண்டது. கால்கள் தாளம் போட்டன.

விநோதினி பாவம் செம்மை அடி வாங்கி விட்டது. அந்தப் பெண்ணை சரியாய் கவனித்து வளர்க்கவில்லை. அவள் விருப்பம் கேட்கவில்லை. தவறு செய்தபோது நாலு பக்கமும் சூழ்ந்து அடித்தோம்.

பதட்டம் பயம் தந்த பதட்டம்.

எதற்கு பயம்? மடியில் கனமிருந்தால்தானே வழியில் பயம்.

மடியாவது கனமானது. பறக்கும் காக்கை மனிதர் முதுகில் எச்சமிட்டதுபோல் அவமானம், பயம் மனிதர் மீது எப்போது வேண்டுமானாலும் படரும். எனக்குப் படர்ந்ததே அதுபோல் ஏற்படும்.

போய் விநோதினியைச் சமாதானப்படுத்த வேண்டும். கேமிரா சொல்லித் தர வேண்டும், அவளையே தனக்கு

வேலையிலும் உதவியாய் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். உற்சாகமூட்ட வேண்டும். வீட்டோடு இருப்பதால் தான் உலகம் புரியவில்லை. வெளியே வரட்டும். உலகம் புரியும்.

“என் அன்புக் காதலா? என்னாளும் கூடலா” மனக் கூடப் பாடியது.

கவுசல்யா வீட்டுக்குப் போக மாட்டேன் என்று நின்றாள். கெட்டிக்காரி. தெரியசாலி.

அவளுக்கு நன்றி சொல்ல வேண்டும். எடுத்து மடியில் அமர்த்தி ஒவ்வொரு வளையலாய் போட வேண்டும்.

நோகாமல் நோவாமல் அணைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

பாவம், தலைவர். அதைவிடப் பாவம் அந்தத் தலைவன் மனைவி. “என் அன்புக் காதலா?” என்று இனி அந்தப் பெண்மணி யாரைப் பாடும்.

முகம் பொத்தி சிதையருகே ஒதுங்கிக் குலுங்கி குலுங்கி அழுதது அந்தப் பெண்மணி, மகாபாவம்.

உள்ளே அடிபட்ட புரட்சிப் படை ஆள் கூட பாவம் தான். அவனுக்கு மனைவி உண்டா? குழந்தை உண்டா? தெரியவில்லை. அவன் ஏன் இப்படிச் செய்தான் தெரியவில்லை.

அறிவரசன் படம் போஸ்டராய் ஒட்டப்பட்டிருக்கிறது. அவனுக்கு மனைவி உண்டா? குழந்தை உண்டா? தெரியவில்லை.

விநோதினி ஒரு வெறுப்பில் ஆணைக் காதலித்தது போல் இவர்கள் பல விஷயங்களை வெறுப்பில் காதலிக்

184 □ காதல் வெண்ணிலா

கிறார்கள். புரட்சி என்கிறார்கள். புரட்சியைக் காதலிக்கிறார்கள்.

வெறுப்பில் வளர்ந்த காதல் விபரீதமாகும். ஆகியிருக்கிறது.

எப்படிக்காதலிக்க வேண்டும்?

தெரியவில்லை.

யாருக்கும் தெரியவில்லை.

யாரும் சொல்லித் தரவில்லை.

உ குடித்து விட்டு காசு தந்து, மெல்ல தன் வீடு நோக்கி நடந்தான்.

முற்றும்